

**INFORMACJA
O DZIAŁALNOŚCI
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU
ADMINISTRACYJNEGO
w GDAŃSKU
w ROKU 2018**

luty 2019 r.

Wstęp

Sprawozdanie dotyczące działalności Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku w 2018 roku w zakresie sprawowania wymiaru sprawiedliwości oraz podejmowania działań pozaorzeczniczych przedstawia wybrane orzeczenia oraz informacje statystyczne.

W roku 2018 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku działał w niezmienionej strukturze organizacyjnej. Na dzień 1 stycznia 2018 r. kierował sądem Prezes – sędzia NSA Zbigniew Romała, pełniąc jednocześnie obowiązki Przewodniczącego Wydziału I, stanowisko Wiceprezesa i Przewodniczącego Wydziału III pełnił sędzia NSA Jacek Hyla, funkcję Przewodniczącego Wydziału II pełniła sędzia WSA Jolanta Górka, a Przewodniczącego Wydziału Informacji Sądowej – sędzia NSA Joanna Zdzenicka-Wiśniewska.

Na dzień 31 grudnia 2018 r. orzekało w WSA w Gdańsku 25 sędziów, w tym 8 sędziów NSA i 17 sędziów WSA. W dniu 31 grudnia 2018 r. w stan spoczynku przeszła sędzia WSA Felicja Kajut.

W roku 2018 w WSA w Gdańsku zatrudnionych było 5 referendarzy, 16 asystentów sędziego oraz 64 urzędników i innych pracowników sądu.

Niezmiennie priorytetami w pracy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku były wysoki poziom orzecznictwa i dbałość o jego jednolitość, poszanowanie reguł procesowych i sprawność postępowania.

Wpływ spraw

W 2018 roku do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku wpłynęło 3387 spraw (sprawy SA, SAB i SO), z czego do Wydziału I - 1192 sprawy, do Wydziału II – 1069 spraw, a do Wydziału III – 1126 spraw.

Wpływ skarg z uwzględnieniem rodzajów spraw w porównaniu do roku poprzedniego przedstawiono w tabeli 1.

Tabela nr 1

Wpływ skarg w latach 2017 - 2018 z uwzględnieniem rodzajów spraw:

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	Wpływ w roku	
			2017	2018
1	601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	312	265
2	602	Ceny, opłaty, stawki taryfowe, nieobjęte symbolem 611	1	0
3	603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	154	177
4	604	Działalność gospodarcza, w tym z udziałem podmiotów zagranicznych	131	37
5	605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty	34	39
6	606	Sprawy z zakresu geologii i górnictwa	2	5
7	607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	98	81
8	609	Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę	28	41

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	Wpływ w roku	
			2017	2018
9	611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	1668	1122
10	612	Sprawy geodezji i kartografii	34	16
11	613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	78	86
12	614	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczorozwojowa i archiwa	33	23
13	615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	237	230
14	616	Rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka łowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt	41	103
	617	Uprawnienia do wykonywania określonych czynności i zajęć	0	1
15	618	Wywłaszczenie i zwrot nieruchomości	68	97
16	619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	256	42
17	620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	57	60
18	621	Sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe	37	33
20	623	Dozór techniczny, miary i wagi, badania i certyfikacje, normalizacja, sprawy jakości	0	1
21	624	Powszechny obowiązek obrony kraju	6	4
22	626	Ustrój samorządu terytorialnego, w tym referendum gminne	5	25
23	627	Cudzoziemcy, repatrianci, nabycie nieruchomości przez cudzoziemców	2	9
24	629	Sprawy mienia przejętego z naruszeniem prawa	0	2
25	630	Obrót towarami z zagranicą, należności celne i ochrona przed nadmiernym przywozem towaru na polski obszar celny	45	182
	631	Wytwarzanie i obrót bronią i materiałami wybuchowymi	0	4
26	632	Pomoc społeczna	313	295
27	633	Zatrudnienie i sprawy bezrobocia	25	16
28	634	Sprawy kombatantów, świadczenia z tytułu pracy przymusowej	3	14
29	635	Kultura fizyczna, sport i rekreacja	1	0
30	636	Kultura i sztuka, w tym sprawy działalności kultury i twórczości biblioteki, ochrona zabytków i muzea, sprawy związane z ochroną praw autorskich i pokrewnych	1	2
31	645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 644 oraz od 646 - 652	28	37
32	648	Sprawy z zakresu informacji publicznej i prawa prasowego	95	111
	649	Sprawy dotyczące poświadczenia bezpieczeństwa oraz z zakresu ochrony informacji niejawnych	0	6
33	652	Sprawy ubezpieczeń zdrowotnych	13	3
34	653	Środki publiczne nieobjęte innymi symbolami	65	62
35	655	Subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych	147	80

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	Wpływ w roku	
			2017	2018
36	638	Sprawy egzekucji administracyjnej; egzekucja obowiązków o charakterze niepieniężnym	67	51
37	639	Skargi na uchwały organów jednostek samorządowych	83	241
38	640	Skargi organów nadzoru na uchwały organów jednostek samorządowych	5	6
39	641	Rozstrzygnięcia nadzorcze	4	21
40	642	Skargi na akty prawa miejscowego wojewodów i organów administracji niespolonej oraz na niewykonywanie przez nich czynności nakazanych prawem wnoszone w trybie art. 44 ust. 1 i art. 45 ust. 1 ustawy o adm. rządowej w województwie	1	0
41	644	Środki zapewniające wykonanie orzeczeń Sądu	9	6
42	656	Interpretacje podatkowe	264	138
44	658	Skargi na niewykonanie w określonym terminie czynności wynikających z przepisów odrębnych	294	194
45	659	Skargi na przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy administracji publicznej	25	33

Postępowanie sądowe

W 2018 roku załatwiono łącznie 3456 spraw (SA, SAB i SO), z czego na rozprawach rozpoznano 1846 skarg, w tym 1 skargę na bezczynność organu, a na posiedzeniach niejawnych załatwiono 1610 spraw, w tym 275 skarg na bezczynność organów. Wśród spraw załatwionych na posiedzeniach niejawnych 714 spraw rozpoznano w trybie uproszczonym.

Do rozpatrzenia łącznie pozostało 951 spraw, w tym 45 sprawy SAB.

Dla porównania w roku 2017 załatwiono łącznie 4124 spraw, w tym 242 skargi na bezczynność organu.

Ruch spraw w poszczególnych Wydziałach ilustrują tabele 2 i 3.

Tabela 2
Ruch spraw

Wydział I

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na okres następny
			Łącznie	w tym			
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym ogółem	z tego wyrokiem	
SA	420	1172	1325	772	553	271	267
SAB	4	12	16	1	15	7	0
SO	4	8	10	0	10	0	2
Razem	428	1192	1351	773	578	278	269

Wydział II

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na okres następny
			Łącznie	w tym			
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym ogółem	z tego wyrokiem	
SA	255	901	817	440	377	200	339
SAB	28	137	135	0	135	80	30
SO	3	31	31	0	31	0	3
Razem	286	1069	983	440	543	280	372

Wydział III

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na okres następny
			Łącznie	w tym			
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym ogółem	z tego wyrokiem	
SA	245	1011	964	633	331	118	292
SAB	61	78	124	0	124	89	15
SO	0	37	34	0	34	0	3
Razem	306	1126	1122	633	489	207	310

Tabela 3

Załatwienie skarg na akty i inne czynności w latach 2017-2018

Lp.	Rodzaj załatwionej skargi	2017			2018		
		Wpływ	Załatwiono wyrokiem		Wpływ	Załatwiono wyrokiem	
			Ogółem	Uwzględniono		Ogółem	Uwzględniono
1	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności ministrów, centralnych organów administracji rządowej i innych naczelných organów	281	245	90	168	145	65
2	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności samorządowych kolegiów odwoławczych	1127	832	330	933	759	269
3	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej	604	438	134	547	417	122
4	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności organów administracji skarbowej	1350	1109	201	972	818	173
5	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności innych organów - dotyczy także podmiotów niebędących organami administracyjnymi	250	133	38	196	142	51

Postępowanie uproszczone

W porównaniu z rokiem 2017 w postępowaniu uproszczonym zapadło więcej wyroków, co ilustruje poniższe zestawienie statystyczne.

Tabela 4

Rozpoznanie wniosków o przeprowadzenie postępowania w trybie uproszczonym w latach 2017-2018

Lp.	Wydziały	I		II		III	
		2017	2018	2017	2018	2017	2018
1.	liczba wniosków, w tym skierowane przez Sąd z urzędu	365	286	190	308	206	213
2.	liczba spraw zakończonych wyrokiem	359	277	189	242	96	195
3.	liczba spraw skierowanych na rozprawę	0	1	40	37	17	5

Postępowanie mediacyjne

W roku 2018 zarejestrowano cztery wnioski o przeprowadzenie postępowania mediacyjnego. W jednej sprawie oddalono wniosek o przeprowadzenie mediacji, a trzy sprawy skierowano do rozpoznania na rozprawie.

Budynki

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku dysponuje majątkiem, w którego skład wchodzi:

- a/ nieruchomości położone w Gdańsku przy al. Zwycięstwa nr 16/17, stanowiące własność Skarbu Państwa, będące w trwałym zarządzie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, tj. działka nr 229 o pow. 2639 m², zabudowana budynkiem biurowym o pow. użytkowej 2098,60 m², oraz działki nr 228/1 i nr 228/2 o pow. 2039 m² zabudowane budynkiem biurowym o pow. użytkowej 1606,90 m²;
- b/ nieruchomość położona w Gdańsku przy al. Zwycięstwa nr 21, stanowiąca własność Skarbu Państwa, będąca w trwałym zarządzie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, tj. działka nr 220, o powierzchni 2470 m², zabudowana budynkiem biurowym o pow. użytkowej 714 m², (+ garaż 45 m²).

Sprzęt komputerowy

W 2018 r. dokonano zakupu:

1. materiałów eksploatacyjnych:
  - tonery do drukarek;
  - klawiatury i myszy
  - pendrive szyfrowane (40 szt.);
  - dysk ssd (22 szt.) – do modernizacji komputerów
  - kable.
2. komputerów i sprzętu komputerowego:
  - 3 notebooki

- komputery stacjonarne (10 szt.) – na wymianę komputerów z lat 2012 – 2013;
  - monitory LCD 24” (15 szt.)
  - monitor LCD 27” (4 szt.)
  - monitory LCD 16” (5 szt.) – wymiana monitorów na salach rozpraw
  - dysk NAS
  - zasilacze awaryjne UPS (10 szt.)
  - aparat fotograficzny
  - telewizory (5 szt.)
  - projektor
3. sprzęt komputerowy do wdrożenia systemu EZD
- drukarki kodów kreskowych (5 szt.) wraz z materiałami eksploatacyjnymi
  - czytniki kodów kreskowych (40 szt.)
4. osprzęt sieciowy
- urządzenia firewall (2 szt.)
  - przełączniki sieciowe zarządzalne (2 szt.)

Wydział Informacji Sądowej

Pracownicy Wydziału Informacji Sądowej Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, realizując powierzone zadania określone rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 5 sierpnia 2015 r. – Regulamin urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1177), udzielali na bieżąco, bezpośrednio w sekretariacie oraz telefonicznie (średnio 25 telefonów dziennie) informacji o toczących się postępowaniach, o właściwości Sądu, o środkach zaskarżenia, a także udzielali wskazówek w celu prawidłowego wypełniania formularzy wniosków o przyznanie prawa pomocy. W ramach wykonywania zadań Wydziału Informacji Sądowej udostępniali również akta spraw stronom i uczestnikom postępowania, wydawali kserokopie i odpisy wnioskowanych dokumentów z akt sądowych i administracyjnych.

W 2018 r. do Wydziału Informacji Sądowej Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku wpłynęły wnioski złożone przez organizacje społeczne:

- wniosek Stowarzyszenia Obrona Zwierząt o udzielenie informacji o wpływie skargi na bezczynność Powiatowego Lekarza Weterynarii w Lęborku,
- wniosek Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka o informację w zakresie skarg na decyzje Samorządowego Kolegium Odwoławczego odmawiające przyznania świadczenia pielęgnacyjnego, o którym mowa w art. 17 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1952 ze zm.).

Wykonując zadania powierzone Zarządzeniem Nr 9 Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie utworzenia Centralnej Bazy Orzeczeń i Informacji o Sprawach sądów administracyjnych i udostępnienia orzeczeń przez Internet oraz w związku z pismem Prezesa NSA z dnia 12 lipca 2011r., nr V Inf/S 0310/1/11, Wydział Informacji Sądowej WSA w Gdańsku monitoruje prawidłowość anonimizowanych orzeczeń. W związku z wejściem w życie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE w przypadku stwierdzenia podczas kontroli ujawnienia danych osobowych Wydział Informacji Sądowej informuje Prezesa, kierowników wydziałów orzeczniczych oraz dodatkowo Inspektora Danych Osobowych o nieprawidłowościach.

W 2018 r. Wydział Informacji Sądowej objął patronatem organizację praktyk dla aplikantów prokuratorskich, które odbyły się na podstawie porozumienia z dnia 5 grudnia 2012 r. w sprawie odbywania praktyk przez aplikantów aplikacji prokuratorskiej.

W 2018 roku zasoby biblioteki sądowej zostały powiększone o 39 tytuły książkowe (75 egzemplarzy).

Porównanie obciążenia Wydziału Informacji Sądowej w latach 2017-2018 ilustruje poniższe zestawienie:

Lp.		2017	2018
1.	Udostępnienie akt interesantom	971	881
2.	Wnioski o udostępnienie informacji publicznej	41	39
3.	Skargi, wnioski i petycje:	92	99
5.	Zamówienia biblioteczne	26	39
6.	Praktyki studenckie	9	0
	Praktyki aplikantów prokuratorskich	5	4
8.	Udostępnianie wyroków wydanych na posiedzeniu niejawnym	645	765

Pozaorzecznicza działalność Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku

Udział sędziów WSA w Gdańsku w naradach i szkoleniach

Lp.	Opis uroczystości/spotkania	Organizator	Data	Miejsce	Uczestnicy
1.	Konferencja szkoleniowa dla sędziów	Izba Finansowa NSA	15-16.10.2018	Warszawa	Prezes WSA w Gdańsku - Sędzia NSA Zbigniew Romała, sędzia NSA Sławomir Kozik i sędzia WSA Bogusław Woźniak, sędzia WSA Marek Kraus
2.	Wizyta Sędziego Wyższego Sądu Kastylji i Leonu (w ramach programu wymiany stażowej Europejskiej Sieci Szkolenia Kadr Wymiaru Sprawiedliwości)	Naczelny Sąd Administracyjny	22-26.10.2018	Gdańsk	Sędzia Luis Miguel Blanco Dominguez
3.	Konferencja szkoleniowa dla sędziów	Naczelny Sąd Administracyjny	5-7.11.2018	Józefów	Prezes WSA w Gdańsku -Sędzia NSA Zbigniew Romała

**Wybrane orzeczenia
wydane w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gdańsku
w 2018 roku**

PROBLEMY PROCEDURALNE

**1. Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa
(t.j. Dz. U z 2017 r., poz. 201 ze zm.)**

I SA/Gd 72/18

Przedmiotem sądowej kontroli w sprawie były decyzje organów administracji w przedmiocie rozłożenia na raty zaległości podatkowej.

Uchylając wydane w sprawie decyzje Sąd podkreślił, że rozstrzygnięcie podjęte w ramach tzw. uznania administracyjnego powinno być szczególnie przekonująco, wyczerpująco i jasno uzasadnione, zarówno co do faktów, jak i co do prawa, tak aby nie było wątpliwości, że wszystkie okoliczności sprawy zostały głęboko rozważone i ocenione.

Sąd podniósł, że zgodnie z art. 67a § 1 pkt 2 O.p. prawodawca, posługując się kryterium ocennym (niedookreślonym), pozostawił organowi administracji margines swobody w zakresie oceny stanu faktycznego i konkluzji wynikających z tej oceny. Pozostawienie takiej swobody uprawnionemu organowi nie oznacza jednak w żadnej mierze dowolności w ocenie stanu faktycznego.

I SA/Gd 1496/17

Postępowanie w sprawie było prowadzone w przedmiocie możliwości zaliczenia nadpłaty w podatku od osób fizycznych na poczet zaległości w podatku od towarów i usług, w sytuacji gdy doszło już co do zasady do przedawnienia zobowiązania z tytułu tego podatku, jednakże spłata tejże zaległości zabezpieczona jest hipoteką przymusową na udziale w nieruchomości.

W ocenie Sądu wykładnia przepisu art. 70 § 8 O.p. - przy uwzględnieniu zastrzeżeń Trybunału Konstytucyjnego co do zgodności art. 70 § 6 Ordynacji podatkowej z art. 64 ust. 2 Konstytucji w wyroku z 8 października 2013 r., SK 40/12 - nie może prowadzić do takiego wniosku, że w przypadku zobowiązań podatkowych zabezpieczonych hipoteką na podstawie niekonstytucyjnej normy art. 70 § 6 O.p. w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2002 r., zabezpieczenie to nie wywołuje żadnych skutków prawnych w zakresie biegu terminu przedawnienia, a w sytuacji zobowiązań podatkowych zabezpieczonych taką hipoteką na podstawie obowiązującej od 1 stycznia 2003 r. analogicznej normy prawnej ujętej w ramach art. 70 § 8 O.p. - wywołany jest skutek w postaci nieprzedawniania się tych zobowiązań.

I SA/Gd 88/18

Sprawa dotyczyła możliwości orzekania w przedmiocie nadpłaty w sytuacji, gdy upłynął termin przedawnienia zobowiązania podatkowego.

Sąd wskazał, że jeżeli organ podatkowy w toku prowadzonego postępowania w zakresie określenia wysokości zobowiązania podatkowego stwierdzi, że podatnik zapłacił podatek

nienależnie bądź w wysokości wyższej od należnej, zobowiązany jest wydać decyzję w przedmiocie określenia wysokości nadpłaty, nawet jeżeli do wydania takiej decyzji miałyby dojsć po upływie terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego (art. 70 O.p.). Przedawnienie zobowiązania podatkowego nie powoduje niemożności wydania decyzji w sprawie określenia nadpłaty w sytuacji, w której w ocenie organu podatkowego nie może dojsć do stwierdzenia nadpłaty na żądanie podatnika.

I SA/Gd 323/18

Sprawa dotyczyła odmowy przywrócenia terminu do wniesienia odwołania w sytuacji, gdy przesyłka organu zawierająca decyzję została doręczona na adres zamieszkania podatnika w czasie, kiedy przebywał on w zakładzie karnym w charakterze osoby tymczasowo aresztowanej.

Możliwość kontaktów tymczasowo aresztowanego z osobami z zewnątrz oraz możliwość korespondencji i łączności jest znacznie ograniczona i uzależniona od decyzji organu, do którego dyspozycji pozostaje tymczasowo aresztowany. W konsekwencji Sąd stwierdził, że nie można mówić w takiej sytuacji o warunkach dochowania staranności w zachowaniu środków skutecznej komunikacji.

I SA/Gd 787/18

W sprawie podatek kwestionował możliwość uznania za dowód w sprawie pisma, które pochodziło od zatrudniającego go podmiotu będącego spółką kapitałową, ale podpisanego nie przez członka zarządu tej spółki uprawnionego do jej reprezentacji lecz przez jej pracownika.

W ocenie Sądu nie istnieje żadne ograniczenie, aby za dowód w sprawie podatkowej uznać pismo zawierające oświadczenie wiedzy o zaistniałych faktach nawet, jeżeli nie zostało ono podpisane przez członka zarządu uprawnionego do reprezentowania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

I SA/Gd 129/18

Sporne zagadnienie było związane ze sposobem naliczania odsetek od zaległości podatkowej. Zdaniem skarżących, okres bezodsetkowy o jakim mowa w art. 54 § 1 pkt 7 O.p. należy liczyć nie do dnia doręczenia pierwszej wydanej w sprawie decyzji, która następnie została uchylona ale do dnia doręczenia kolejnej decyzji organu pierwszej instancji, która została wydana w sprawie.

W ocenie Sądu okres bezodsetkowy, o jakim mowa w art. 54 § 1 pkt 7 O.p., rozpoczyna się od dnia wszczęcia postępowania i zamyka w dacie doręczenia decyzji organu pierwszej instancji i to niezależnie od tego, jaki jest jej późniejszy byt prawny tj. czy zostaje ona utrzymana w mocy, czy też podlega ona uchyleniu lub stwierdzono jej nieważność.

I SA/Gd 593/18

Przedmiotem sporu była wysokość kwoty wynagrodzenia przyznawanego od Skarbu Państwa za pełnienie funkcji tymczasowego pełnomocnika szczególnego, wyznaczonego na podstawie art. 138m § 1 O.p.

Sąd stwierdził, że podstawę przyznania wynagrodzenia tymczasowemu pełnomocnikowi szczególnemu działającemu na etapie postępowania kontrolnego może

stanowić, z uwagi na istniejącą wartość przedmiotu sporu, przepis § 3 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 stycznia 2011 r. w sprawie wynagrodzenia za czynności doradcy podatkowego w postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz szczegółowych zasad ponoszenia kosztów pomocy prawnej udzielonej przez doradcę podatkowego z urzędu (Dz.U. nr 31 poz. 153).

I SA/Gd 1358/17

Przedmiotem kontroli było postanowienie Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Gdańsku, którym organ pozostawił bez rozpatrzenia odwołanie skarżącej z uwagi na niespełnienie warunków formalnych określonych w art. 222 O.p.

W ocenie Sądu z kontekstu wynikało, że skarżąca zarzuca wydanie błędnego rozstrzygnięcia z uwagi na błędną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego w oparciu o przesłanki opisane w art. 67a O.p. tj. (interes podatnika i interes publiczny). Sąd uznał, że brak konkretyzacji zarzutów z powołaniem na przepisy nie wyklucza przyjęcia zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego, w szczególności art. 122, 187 § 1 oraz art. 191 O.p.

I SA/Gd 509/18

W stanie faktycznym sprawy spór dotyczył prawidłowości doręczenia decyzji. W ocenie Sądu skoro dane wynikające ze zwrotnego potwierdzenia odbioru nie były kompletne i nie umożliwiały stwierdzenia skuteczności doręczenia, to uznać należy, że w sprawie naruszono przepisy postępowania, tj. art. 150 i art. 151 O.p., w sposób mający istotny wpływ na wynik sprawy.

I SA/Gd 1311/17

Przedmiot zaskarżenia w sprawie stanowiło postanowienie dotyczące stwierdzenia niedopuszczalności odwołania. Skarżący jednym pismem złożył odwołanie od dwóch decyzji, tj.: decyzji wydanej wobec niego oraz decyzji wydanej wobec jego matki. Z powodu wystąpienia braków formalnych odwołania organ wezwał skarżącego do ich uzupełnienia wskazując na konieczność dołączenia pełnomocnictwa i podniesienia zarzutów. W zobowiązaniu zakreślono termin 7 dni oraz rygor pozostawienia odwołania bez rozpatrzenia lub stwierdzenia niedopuszczalności odwołania. Sąd wskazał, że postępowanie organu w przypadku braku formalnego pisma w postaci braku pełnomocnictwa unormowane jest w art. 169 O.p., natomiast wymogi szczególnego pisma jakim jest odwołanie, unormowane są w art. 222 O.p. W konsekwencji, w sytuacji gdy odwołanie zawiera brak formalny w postaci braku załączenia pełnomocnictwa, organ powinien zobowiązać pełnomocnika do uzupełnienia tego braku wskazując rygor z art. 169 § 4 O.p. Wystosowanie wadliwego zobowiązania i wydanie rozstrzygnięcia na podstawie art. 228 § 1 pkt 3 O.p. zamiast na podstawie art. 169 § 1 O.p., stanowi naruszenie prawa, które może mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

I SA/Gd 200/18, I SA/Gd 201/18

Przedmiot zaskarżenia w sprawie stanowiła decyzja dotycząca zryczałtowanego podatku dochodowego z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. Rozpoznawana sprawa była już przedmiotem rozstrzygnięcia przez WSA w Gdańsku, który wyrokiem

z dnia 4 października 2016 r. I SA/Gd 840/16 uchylił uprzednio wydaną decyzję i nałożył na organy ocenę prawną i wskazania co do dalszego postępowania.

Rozpoznając sprawę ponownie Sąd stanął na stanowisku, że przeprowadzone przez ponownie rozpoznające sprawę organy podatkowe postępowanie dowodowe nie uwzględnia całości wiążącej te organy oceny prawnej i wskazań co do dalszego postępowania. Odnosząc się do już dokonanych czynności Sąd uznał, że faktury wewnętrzne, jako dokumenty mające charakter jednostronny, które nie zostały sporządzone przy udziale skarżącego ani przez niego zaakceptowane, nie powinny być bezkrytycznie akceptowane przez organy, lecz muszą podlegać ocenie tak jak każdy inny materiał dowodowy w trybie art. 191 O.p.

I SA/Gd 651/18

Przedmiot zaskarżenia w sprawie stanowiła decyzja dotycząca orzeczenia odpowiedzialności członka zarządu za zaległości podatkowe spółki. Skarżący podnosił, że część zaległości spółki uległa przedawnieniu, w związku z czym jest on wolny od odpowiedzialności za te zaległości w tym zakresie (przedawnionym). Zdaniem Sądu, w sytuacji gdy w sprawie występują zdarzenia prawne, które mają wpływ na upływ terminu przedawnienia zobowiązań podatkowych organ ma obowiązek przeprowadzenia postępowania dowodowego na te okoliczności, dokonania w uzasadnieniu decyzji ustaleń w tym zakresie oraz ich oceny prawnej. Wygaśnięcie zobowiązania pierwotnego dłużnika skutkuje brakiem odpowiedzialność osoby trzeciej za te zobowiązanie.

I SA/Gd 763/18

Przedmiot zaskarżenia w sprawie stanowiła decyzja dotycząca odmowy wszczęcia postępowania podatkowego w sprawie stwierdzenia i zwrotu nadpłaty podatku od towarów i usług. W sprawie organ podatkowy utrzymywał, że niezłączenie do wniosku o zwrot nadpłaty korekty deklaracji uzasadnia wydanie postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania.

W ocenie Sądu niezłączenie do wniosku o zwrot nadpłaty korekty deklaracji stanowi brak formalny wniosku, który winien podlegać uzupełnieniu w trybie art. 169 O.p. Zakaz wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nadpłaty podatku wynikający z art. 79 § 1 O.p. nie może stanowić podstawy do wydania postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie nadpłaty na podstawie art. 165a § 1 O.p.

I SA/Gd 941/17

W sprawie w przedmiocie orzeczenia odpowiedzialności płatnika z tytułu niepobraných i niewpłaconych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych Sąd nie podzielił poglądu strony, zarzucającej przedawnienie prawa organu podatkowego do wydania decyzji orzekającej o odpowiedzialności spółki jako płatnika, że decyzja o odpowiedzialności podatkowej płatnika, wydawana na podstawie art. 30 § 4 O.p., ma charakter konstytutywny w tym znaczeniu, jakie przypisuje się decyzji ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego, o której mowa w art. 21 § 1 pkt 2 O.p.

W ocenie Sądu w decyzji o odpowiedzialności płatnika organ podatkowy określa wysokość należności z tytułu obowiązku wynikającego z mocy prawa, decyzja ta ma zatem charakter deklaratoryjny. Odpowiedzialność płatnika za własne zobowiązanie z tytułu niepobraných lub niewpłaconych zaliczek na podatek dochodowy

od osób fizycznych trwa zatem co najmniej przez 5 lat licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności zaliczek na podatek.

I SA/Gd 1279/17

W sprawie w przedmiocie łącznego zobowiązania pieniężnego, rozpoznając skargę na decyzję kasacyjną, Sąd wskazał, że w przypadku zaskarżenia decyzji kasacyjnej do sądu administracyjnego zasadniczy spór prawny dotyczy spełnienia i uzasadnienia przez podatkowy organ odwoławczy przesłanek wynikających z art. 233 § O.p. nie zaś zastosowania prawa materialnego i związanych z tym, skonkretyzowanych jako określone należności pieniężne, obowiązków podatkowych strony. Decyzja o charakterze kasacyjnym, uchylająca rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji i przekazująca sprawę do ponownego rozpatrzenia – w oparciu o art. 233 § 2 O.p., nie jest sprawą z zakresu określania lub ustalania wysokości zobowiązania podatkowego.

Dodatkowo Sąd wyjaśnił, że treść decyzji podatkowej nie przesądza o charakterze gruntu, jest ona bowiem oparta na zapisach zawartych w ewidencji gruntów i budynków. Ewidencję gruntów i budynków oraz klasyfikację gleboznawczą gruntów prowadzi starostowie. Do ich zadań związanych z prowadzeniem ewidencji należy m.in. utrzymywanie operatu ewidencyjnego w stanie aktualności. Organ podatkowy nie jest podmiotem legitymowanym do wystąpienia z wnioskiem o zmianę danych w ewidencji ani też nie jest uprawniony do zmiany tych danych z urzędu, nie może również weryfikować poprawności dokonanej klasyfikacji gruntów. To podatnik jest uprawniony do wszczęcia procedury zmiany danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym. Zarówno organ podatkowy, jak i sąd administracyjny nie mogą zmienić danych z ewidencji, ani wszcząć procedury zmiany w ewidencji, czy też ustalić wysokości zobowiązania podatkowego z pominięciem tych danych.

I SA/Gd 1541/17

W sprawie ze skargi na postanowienie w przedmiocie stwierdzenia niedopuszczalności odwołania Sąd stanął na stanowisku, że nieprawidłowości w działalności operatora pocztowego nie mogą być wykorzystywane na niekorzyść strony postępowania, zwłaszcza w sytuacji, w której nie kwestionuje ona skuteczności doręczenia przesyłki i w terminie korzysta z przysługujących jej uprawnień, np. wnosi odwołanie.

Wady doręczenia decyzji mają istotne znaczenie, zwłaszcza dla oceny, czy strona zachowała termin do wniesienia odwołania, jednakże nie mogą prowadzić do stwierdzenia niedopuszczalności odwołania wniesionego przez stronę, której doręczono decyzję z uchybieniem przepisów regulujących kwestię doręczeń. Naruszenie przez organ przepisów o doręczeniach nie może działać na niekorzyść strony, która mimo wadliwego doręczenia decyzji organu I instancji wniosła odwołanie od tej decyzji.

I SA/Gd 149/18

W sprawie ze skargi na decyzję w przedmiocie odmowy zapłaty oprocentowania nadpłaty w podatku od nieruchomości Sąd stanął na stanowisku, że w sytuacji, gdy podatnik złoży wniosek o stwierdzenie nadpłaty wraz z korektą zeznania skutek prawny dotyczący określenia początkowego biegu terminu dla określenia wysokości oprocentowania w sytuacji, gdy organ nie zwróci nadpłaty w terminie wynikającym

z art. 77 § 1 pkt 6 Ordynacji podatkowej i przed upływem tego terminu nie wyda decyzji o stwierdzeniu lub określeniu nadpłaty, określa się na podstawie art. 78 § 3 pkt 3 lit. b Ordynacji podatkowej. Powyższe oznacza, że oprocentowanie przysługuje podatnikowi od dnia złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty wraz ze skorygowanym zeznaniem/deklaracją, chyba że do opóźnienia w wydaniu decyzji stwierdzającej nadpłatę przyczynił się podatnik, płatnik lub inkasent.

2. Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 roku - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2017, poz. 1257 ze zm.)

II SA/Gd 434/18

Sąd, oceniając legalność postanowienia odmawiającego wznowienia postępowania w sprawie zakończonej decyzją ustalającą warunki zabudowy i zagospodarowania terenu na wniosek Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków wskazał, że organ ten nie miał uprawnień do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania w sprawie warunków zabudowy, albowiem jako organowi współdziałającemu w toku procedowania decyzji, na zasadzie art. 106 k.p.a. w związku z art. 53 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, nie przysługiwał mu status strony.

III SA/Gd 156/18

Przedmiotem sporu była odmowa wszczęcia postępowania o rozgraniczenie nieruchomości.

Z treści art. 61a k.p.a. wynikają dwie samodzielne i niezależne przesłanki wydania postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania. Jedną z nich jest wniesienie podania przez osobę, która nie jest stroną. Drugą przesłanką jest zaistnienie innych uzasadnionych przyczyn uniemożliwiających wszczęcie postępowania, przy czym przyczyny te nie zostały w ustawie skonkretyzowane. W ocenie Sądu należy przez nie rozumieć sytuacje, które w sposób oczywisty stanowią przeszkodę do wszczęcia postępowania - na przykład gdy w tej samej sprawie postępowanie administracyjne już się toczy albo w sprawie takiej zapadło już rozstrzygnięcie, albo gdy w przepisach prawa brak jest podstawy materialnoprawnej do rozpatrzenia żądania w trybie administracyjnym.

Sprawa o rozgraniczenie nieruchomości, niezależnie od tego czy jest rozstrzygana na drodze administracyjnej, czy też na drodze sądowej w postępowaniu cywilnym, ma jednolity przedmiot oraz istotę. Jest to sprawa o wiążące ustalenie przebiegu granic gruntów, które nie zostały ustalone, albo które zostały ustalone, lecz stały się sporne (art. 153 k.c.). Z akt sprawy nie wynikało jakie były przyczyny powstania sporu co do przebiegu granicy między działkami, a zwłaszcza czy po ustaleniu stanu prawnego granicy i jej utrwaleniu w 1973 r., w terenie nastąpiły nowe zdarzenia o charakterze faktycznym, które mogły sprawić, że stan władania gruntami różni się od tytułu prawnego do tego władania.

Obowiązkiem organu, po otrzymaniu wniosku o wszczęcie postępowania, było wezwanie skarżących do wskazania, czy odnośnie granic gruntów tam wskazanych, pojawiły się okoliczności świadczące o zmianach w zakresie władania przedmiotowymi gruntami, które spowodowały, że istniejące granice stały się sporne.

III SA/Gd 34/18

Sąd oddalił skargę skarżącej, która kwestionowała postanowienia organów obu instancji, wydane w oparciu o treść art. 61a § 1 k.p.a., odmawiające wszczęcia postępowania w przedmiocie usunięcia zapisu o zameldowaniu ojca stron na pobyt stały pod oznaczonym adresem.

Sąd wskazał, że na podstawie ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz.U. z 2017 r., poz.657 ze zm.) w orzecznictwie sądowym rozróżnia się trzy rodzaje spraw rozstrzyganych decyzją administracyjną: sprawy zameldowania, sprawy uchylenia czynności zameldowania, sprawy wymeldowania. Z uchwały 7 sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 grudnia 2011 r. II OPS 1/11 (publ. ONSAiWSA 2012/2/17) wynika, że stroną w postępowaniu administracyjnym o zameldowanie (wymeldowanie) - czyli także o usunięcie zapisu o zameldowaniu – jest – poza osobą której zameldowanie (wymeldowanie) dotyczy, osoba dysponująca tytułem prawnym do lokalu. Zatem tylko takie osoby mają przymiot strony w omawianych postępowaniach. Prawa i obowiązki wynikające z zameldowania czy też wymeldowania są ściśle związane z osobą, której dotyczą, gdyż pozostają w związku z interesem prawnym takiej osoby, nie podlegają dziedziczeniu ani zbyciu, nie przechodzą również na następców prawnych, wobec czego są to prawa osobiste. W sytuacji śmierci strony, której zameldowania (wymeldowania) dotyczy toczące się postępowanie, należy je umorzyć jako bezprzedmiotowe, bowiem sprawy takie nie są sprawami dotyczącymi praw zbywalnych lub dziedzicznych (art. 30 § 4 k.p.a. w zw. z art. 105 § 1 k.p.a.). Tym samym nie może ono toczyć się z udziałem następców prawnych osoby, której zameldowania (wymeldowania) dotyczyło.

3. Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j.Dz.U. z 2017 r., poz. 1369 ze zm.)

I SA/Gd 1767/17

Podstawa określona w art. 273 § 2 p.p.s.a. znajduje ograniczone zastosowanie w postępowaniu sądownoadministracyjnym z uwagi na treść art. 133 § 1 i art. 106 § 3 p.p.s.a. Wykrycie okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, z których strona nie mogła skorzystać, a które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy zgodnie z art. 273 § 2 p.p.s.a. jest ograniczona do postępowania sądownoadministracyjnego. Natomiast jeżeli wykryte okoliczności faktyczne lub środki dowodowe mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy administracyjnej i powinny być wykorzystywane w tym postępowaniu, to dotknięta taką wadą decyzja ostateczna podlega weryfikowaniu w trybie wznowienia postępowania administracyjnego, bez konieczności zmiany bądź uchylenia wyroku sądu administracyjnego oddalającego skargę na tę decyzję.

III SA/Gd 17/18

Sąd, na podstawie art. 58 § 1 pkt 5a p.p.s.a. odrzucił skargę skarżących w przedmiocie ustalenia strefy płatnego parkowania na drogach publicznych, gdyż ze wskazywanych przez skarżących okoliczności jak też i całokształtu okoliczności sprawy nie można było wywieść wniosku, że jakkolwiek interes prawny bądź uprawnienie skarżących zostały naruszone zaskarżoną uchwałą. Nie wykazali oni, by w sprawie

istniał związek pomiędzy ich własną, prawnie gwarantowaną (a nie wyłącznie faktyczną) sytuacją, a zaskarżoną przez nich uchwałą we wskazanym zakresie.

Z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tj. Dz.U. z 2016 r., poz.446 ze zm., wynika, że ze skargą do sądu administracyjnego na uchwałę organu gminy może wystąpić skutecznie osoba która wykaże, że uchwałą tą naruszono jej interes prawny lub uprawnienie.

Sąd wyjaśnił, że zaskarżona uchwała dotyczyła zasad uiszczania opłat za postój pojazdów samochodowych, więc zamieszkanie w miejscowości lub zamieszkanie w miejscowości objętej strefą płatnego parkowania nie determinuje interesu prawnego skarżących.

I SA/Gd 230/18

Odrzucając skargę na podstawie art. 58 § 1 pkt 2 i § 3 w związku z art. 53 § 2 p.p.s.a. Sąd stwierdził, że skarga została wniesiona z uchybieniem terminu, a uchybienie terminu nie nastąpiło bez winy strony.

Zdaniem Sądu przyjąć należy, że skarżące, otrzymując na rachunek bankowy kwoty dotacji, jednocześnie posiadały wiedzę, w jakiej wysokości została ustalona stawka dotacji na rok 2017. Znając kwotę otrzymanej dotacji oraz podaną organowi dotującemu liczbę dzieci w prowadzonych przedszkolach, obliczenie stawki dotacji było prostą, oczywistą czynnością, nie nastrożającą żadnych trudności.

Dla biegu terminu do wniesienia skargi do sądu administracyjnego nie ma istotnego znaczenia ogłoszenie w BIP jednostki samorządu terytorialnego, która udziela dotacji, podstawowej kwoty dotacji, o której mowa w art. 78b ust. 1-5 ustawy o systemie oświaty oraz jej aktualizacji, a także statystycznej liczby dzieci, uczniów, wychowanków lub uczestników zajęć rewalidacyjno-wychowawczych. Wyłącznie czynność polegająca na ustaleniu (naliczeniu) wysokości dotacji i jej przekazaniu beneficjentowi, dokonywana w sposób władczy i jednostronny, stanowi element konkretyzacji normy prawnej wyrażonej w art. 90 ust. 3 u.s.o., zatem data publikacji informacji w BIP pozostaje bez znaczenia w niniejszej sprawie.

4. Ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1201 ze zm.)

I SA/Gd 1728/17

Przedmiotem sporu w sprawie w przedmiocie zarzutów zgłoszonych w postępowaniu zabezpieczającym była prawidłowość doręczenia zarządzenia zabezpieczenia. Sąd stanął na stanowisku, że zarządzenie zabezpieczenia stanowi odpowiednik tytułu wykonawczego w postępowaniu egzekucyjnym. Zatem do jego doręczenia stosować należy analogiczne zasady. Doręczenie tytułu wykonawczego powinno nastąpić bezpośrednio zobowiązanemu, a nie jego pełnomocnikowi. Nie można mówić o skutecznym działaniu zobowiązanego przez pełnomocnika jeszcze przed wszczęciem postępowania zabezpieczającego. Doręczenie zarządzenia zabezpieczenia, podobnie jak doręczenie tytułu wykonawczego, powinno nastąpić do rąk zobowiązanego, ponieważ czynność ta wszczyna dopiero postępowanie zabezpieczające i dotyczy bezpośrednio majątku zobowiązanego, a więc wymaga jego osobistego udziału.

I SA/Gd 392/18

W sprawie ze skargi na postanowienie w przedmiocie określenia kosztów egzekucyjnych, Sąd uchylając zaskarżone postanowienie oraz poprzedzające je postanowienie organu I instancji, stanął na stanowisku, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 czerwca 2016 r., sygn. SK 31/14 nie wyeliminował z porządku prawnego przepisów art. 64 § 1 pkt 4 u.p.e.a. i art. 64 § 6 u.p.e.a. w całości. W konsekwencji, co do zasady istnieje nadal podstawa prawna do orzekania o wysokości kosztów egzekucyjnych na podstawie art. 64 § 1 pkt 4 i § 6 u.p.e.a., z zastosowaniem procentowego sposobu obliczania opłaty za dokonanie czynności egzekucyjnej i opłaty manipulacyjnej w odniesieniu do kwoty egzekwowanych należności. Wyrok ten zmienił jednakże normatywną treść tych przepisów, derogując je w zakresie, w jakim nie określają maksymalnej wysokości opłaty za dokonane czynności egzekucyjne oraz maksymalnej wysokości opłaty manipulacyjnej. Dopóki zatem ustawodawca w uwzględnieniu orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego nie określi maksymalnej wysokości opłaty egzekucyjnej, opłaty manipulacyjnej i wysokości innych opłat egzekucyjnych, organy stosujące prawo muszą tak określać wysokość kosztów egzekucyjnych, aby nie można było zarzucić im naruszenia standardów określonych w wyroku Trybunału Konstytucyjnego.

III SA/Gd 109/18

Sąd uchylił postanowienia organów obu instancji w przedmiocie zwrotu wydatków związanych z wykonywaniem dozoru oraz wynagrodzenia za dozór pojazdu. Wskazano, że organ egzekucyjny, zgodnie z art. 102 § 2 u.p.e.a. ma obowiązek przyznania, na żądanie dozorczy, zwrotu koniecznych wydatków związanych z wykonywaniem dozoru oraz wynagrodzenie za dozór. Przepis ten odczytywać należy wspólnie z ogólnym przepisem art. 64b § 1 u.p.e.a., który definiuje wydatki egzekucyjne.

Wedle modelowego schematu stosowania art. 102 § 2 u.p.e.a. wydatki dozorczy stanowią wydatki egzekucyjne, a te z kolei stanowią wydatki, które zasadniczo ponosi organ egzekucyjny (art. 64b § 1 u.p.e.a.), które dopiero wtórnie obciążają zobowiązanego. Starosta, jako organ egzekucyjny, uprawniony jest tylko do przyznania dozorczy usprawiedliwionych okolicznościami sprawy kwot, nie może natomiast orzekać od jakiego podmiotu te koszty będą pochodzić, czyniąc tym samym podmiot trzecim podmiotem zobowiązanym. Przepis art. 102 § 2 u.p.e.a. nie zawiera upoważnienia do tego rodzaju rozstrzygnięcia, reguluje jedynie stosunek administracyjnoprawny pomiędzy organem egzekucyjnym a dozorcą.

I SA/Gd 655/18

Powołany jako podstawa prawna orzeczeń organów obu instancji przepis art. 71a § 9 u.p.e.a. określa dwie przesłanki uprawniające organ egzekucyjny do określenia wysokości nieprzekazanej kwoty w drodze postanowienia, które jest podstawą do wystawienia przeciwko dłużnikowi zajętej wierzytelności tytułu wykonawczego, a mianowicie: 1. przeprowadzenie kontroli u dłużnika zajętej wierzytelności; 2. stwierdzenie w wyniku kontroli, że dłużnik bezpodstawnie uchylił się od przekazania zajętej wierzytelności albo części wierzytelności. Sąd uchylił zaskarżone postanowienie i wskazał, że ustalenia czy dłużnik zajętej wierzytelności bezpodstawnie uchylił

się od przekazania zajętej wierzytelności albo jej części, winny być przeprowadzone w ramach kontroli w trybie przewidzianym w art. 71a u.p.e.a. Z kontroli sporządza się protokół, którego kopię doręcza się dłużnikowi zajętej wierzytelności (§ 6 art. 71a), który może zgłosić niezwłocznie lub w terminie 14 dni wyjaśnienia lub zastrzeżenia (§ 7 art. 71a).

I SA/Gd 405/18

W sprawie ze skargi na postanowienie w przedmiocie umorzenia postępowania egzekucyjnego Sąd stanął na stanowisku, że art. 40d ust. 3 ustawy o drogach publicznych stanowi samodzielną, zupełną, wystarczającą i prawidłową podstawę do uznania, że z upływem pięcioletniego terminu wskazanego w tym przepisie, przedawnia się obowiązek zapłaty m.in. określonej w art. 13f tej ustawy opłaty dodatkowej za postój pojazdu w strefie płatnego parkowania. Nie ma możliwości zastosowania do ww. opłaty regulacji w zakresie przerwania biegu terminu przedawnienia, określonej w art. 70 § 4 O.p.

I SA/Gd 872/18

W sprawie w przedmiocie obciążenia wierzyciela kosztami postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 64 § 1 pkt 4 oraz art. 64 § 6 u.p.e.a. Sąd stwierdził, że organ, obciążając wierzyciela kosztami egzekucyjnymi, na które składa się opłata za zajęcie rachunku bankowego oraz opłata manipulacyjna, nie odniósł się do kwestii adekwatności wysokości ustalonych kosztów egzekucyjnych względem poziomu skomplikowania czynności podejmowanych przez organ egzekucyjny, poniesionego nakładu pracy przy egzekwowaniu należności, a także nie rozważył, czy została zachowana racjonalna zależność między ustaloną wysokością opłat a czynnościami organów, za podjęcie których opłaty te zostały naliczone, tak aby opłaty nie stały się swoistą sankcją pieniężną. Jeżeli uwzględnić czasochłonność, stopień skomplikowania podejmowanych czynności, konieczny nakład pracy organu egzekucyjnego a wreszcie brak skuteczności podjętych czynności to powstaje uzasadniona wątpliwość, czy ustalone koszty egzekucyjne na podstawie stawek procentowych wskazanych w przepisach u.p.e.a. przystają do wzorców konstytucyjnych, wynikających z art. 64 ust. 1 i art. 84 Konstytucji.

WYDZIAŁ I

ZOBOWIĄZANIA PODATKOWE

- 1. Ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 2343 ze zm.)**

I SA/Gd 769/18

Sąd uchylił interpretację indywidualną Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z uwagi na brak obowiązku strony domyślania się treści normy prawnej wpływającej z niejasnego i nieprecyzyjnego przepisu art. 24 b ustawy CIT.

Sąd stanął na stanowisku, że wobec użycia przez ustawodawcę nieostrych pojęć „wyłącznie lub w głównym stopniu na własne potrzeby podatnika” nie było możliwe

wyprowadzenie z tak sformułowanego przepisu normy prawnej w sposób niebudzący wątpliwości.

Sąd przyjął do wiadomości, że organ przy wydawaniu interpretacji indywidualnej posiłkowo posłużył się również treścią uzasadnienia projektu ustawy nowelizującej i m.in. na tej podstawie wydał zaskarżone rozstrzygnięcie, jednakże w ocenie Sądu stosując w pierwszej kolejności reguły wykładni językowej, jako punktu wyjścia dla wszelkiej wykładni prawa, organ winien dojść do przekonania, że wobec takiej redakcji przepisu prawa i użycia w nim pojęć niedookreślonych, nie było możliwe orzeczenie, czy wnioskodawca zobowiązany będzie, czy też nie do naliczenia i zapłaty podatku, o którym mowa w art. 24b ust. 1 ustawy o CIT.

Wobec powyższego, organ naruszył art. 2a O.p., a co za tym idzie obowiązek dokonania interpretacji przepisów – w związku z wątpliwością co do jego treści – na korzyść strony, co zasadnie Skarżąca podniosła w treści złożonej skargi.

I SA/Gd 194/18

W interpretacji indywidualnej organ uznał, że zobowiązanie z tytułu korekty dochodowości nie ma związku z przychodami, bowiem nie wiąże się z transakcjami handlowymi, i odmówił zaliczenia ich do kosztów uzyskania przychodów. Stanowisko to zostało uznane przez Sąd za błędne. Sąd wskazał, że wynika ono z zawężającej wykładni art. 15 ust. 1 u.p.d.o.p. ograniczającej rozumienie pojęcia związku wydatków z przychodami wyłącznie do powiązania danych wydatków z konkretnymi transakcjami handlowymi, podczas gdy pojęcie to powinno być rozumiane szerzej.

W ocenie Sądu płatności dokonywane na rzecz spółek zależnych z tytułu korekty dochodowości mogą stanowić koszt uzyskania przychodu w rozumieniu art. 15 ust. 1 u.p.d.p.

2. Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz. U. z 2016r., poz. 2032 ze zm.)

I SA/Gd 2/18

Przedmiot zaskarżenia w sprawie stanowiła interpretacja indywidualna dotycząca podatku dochodowego od osób fizycznych. Kwestia sporna dotyczyła odpowiedzi na pytanie, czy zasądzone odsetki od kwoty odszkodowania otrzymanego na podstawie wyroku sądu podlegają zwolnieniu z opodatkowania na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 3b u.p.d.o.f. Zdaniem skarżącej, odsetki dzielą los odszkodowania, łącznie z którym zostały wypłacone i podlegają zwolnieniu z opodatkowania na podstawie ww. przepisu. Natomiast w ocenie organu, odsetki te mają charakter uboczny względem świadczenia głównego i podlegają opodatkowaniu podatkiem dochodowym, jako przychód z innych źródeł, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 9 w związku z art. 20 ust. 1 u.p.d.o.f. Sąd stwierdził, że odsetki od zasądzzonego odszkodowania nie są przychodem samodzielnym i nie można przyporządkować ich do innego źródła przychodu niż należność główną. Odsetek tych nie można zatem traktować jako przychodu z innych źródeł w rozumieniu art. 10 ust. 1 pkt 9 w związku z art. 20 ust. 1 u.p.d.o.f.

I SA/Gd 846/18

Oddalając skargę na interpretację indywidualną przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych Sąd stwierdził, że jeżeli przepisy ustawy o VAT pozbawiają podatnika prawa do obniżenia kwoty podatku należnego, wówczas możliwe jest zaliczenie do kosztów uzyskania przychodów podatku naliczonego przy nabyciu towarów, albowiem kwota tego podatku nie zostanie zwrócona podatnikowi. Natomiast w sytuacji gdy podatnikowi przysługiwało uprawnienie do obniżenia kwoty podatku należnego, lecz uprawnienie to utracił na skutek nieprzestrzegania rygorów przewidzianych w ustawie o VAT, brak jest podstaw prawnych do zaliczenia tego podatku do kosztów uzyskania przychodów.

W ocenie Sądu słusznie organ uznał, że zgodnie z art. 22 g ust. 3 u.p.d.o.f. brak jest podstaw do zwiększenia wartości początkowej środków trwałych o kwotę podatku VAT.

I SA/Gd 1653/17

Kwestię sporną w sprawie stanowiło ustalenie momentu nabycia przez skarżącego spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego. Ten bowiem moment determinował kwestię opodatkowania (bądź jego braku) zbycia tego lokalu mieszkalnego w 2011 r.

Odwołując się do treści przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2017 r. poz. 459 ze zm.) i ustawy z dnia 16 września 1982 r. - Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2017 r. poz. 1560), Sąd stanął na stanowisku, że umowa z 2001 r. o objęciu w posiadanie lokalu mieszkalnego zastąpiła przydział lokalu w rozumieniu nieobowiązującego już w dacie jej zawarcia art. 213 § 3 Prawa spółdzielczego i z chwilą zawarcia tej umowy doszło do „nabycia” (w rozumieniu art. 10 ust. 1 pkt 8 u.p.d.o.f.) przez skarżącego i jego żonę spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego. Już w samym tytule tej umowy wskazano, że skarżący i jego żona objęli lokal w posiadanie, przy czym, zdaniem Sądu, było to posiadanie samoistne, gdyż łączyło się z władaniem tą rzeczą jak właściciel (art. 336 k.c.). Zarówno późniejsze formalne ustanowienie spółdzielczego własnościowego prawa do tego lokalu mieszkalnego (w 2007 r.), jak i ustanowienie odrębnej własności tego lokalu (w 2010 r.), nie skutkowało nowym nabyciem w rozumieniu u.p.d.o.f.

Zdaniem Sądu, wykładnia art. 10 ust. 1 pkt 8 u.p.d.o.f. nie może sprowadzać się do szukania sensu poszczególnych wyrazów, lecz powinna być połączona z analizą celu regulacji prawnej. Omawiana norma ma głównie cel społeczny, co wymaga zrekonstruowania jej treści przy łączeniu poszukiwania sensu użytych w niej wyrażań z celem tej regulacji. Celem tym było przeciwdziałanie pozostawieniu poza opodatkowaniem obrotu przedmiotami i prawami w nim wymienionymi.

W ocenie Sądu, w rozpoznawanej sprawie cel ten został spełniony, gdyż zbycie w 2011 r. lokalu mieszkalnego nabytego w 2001 r. (jako spółdzielczego własnościowego prawa do tego lokalu), a więc po okresie dwukrotnie dłuższym niż wskazany w art. 10 ust. 1 pkt 8 u.p.d.o.f., nie naruszało założeń prawodawcy.

I SA/Gd 683/18

Jedną z kwestii spornych w sprawie było ustalenie, czy skarżący „osiągnął przychód” z odpłatnego zbycia nieruchomości.

Dokonując wykładni art. 19 ust. 1 u.p.d.o.f. Sąd zauważył, że jest to przepis szczególny, określający wysokość przychodu ze źródeł określonych w art. 10 ust. 1 pkt 8 u.p.d.o.f. Wprowadza on w stosunku do tych przychodów zasadę memoriałową, zgodnie z którą obowiązek podatkowy powstaje niezależnie od tego, czy podatnik faktycznie otrzymał do dyspozycji pieniądze lub inne wartości, a więc czy cena ta została faktycznie zapłacona. Fakt, że cena wyrażona (uzewnętrzniona, przedstawiona) jest w jednostkach pieniężnych, nie oznacza jednak, iż jej wysokość zależy od wysokości sumy pieniędzy, jaka faktycznie została zapłacona. Wniosku takiego nie można wywieść ani z obowiązującej w dacie sprzedaży nieruchomości ustawy z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (Dz. U. z 2013 r. poz. 385), ani z art. 535 k.c. Strony umowy sprzedaży mogą się zatem rozliczyć w drodze potrącenia wzajemnych wierzytelności, zwolnienia z długu, mogą też ustalić, że zapłata ceny nastąpi poprzez przejęcie długu sprzedawcy wobec osoby trzeciej.

Sąd podkreślił, że w wyniku zwolnienia z długu zmniejszyły się pasywa skarżącego poprzez to, iż nie był on zobowiązany do spłaty ciążącego na nim zobowiązania. Nie można zatem twierdzić, że w wyniku zwolnienia z długu skarżący nie uzyskał żadnego przychodu.

W ocenie Sądu użyty w art. 21 ust. 1 pkt 131 u.p.d.o.f. zwrot normatywny „*przychód uzyskany ze zbycia*” należy odczytywać z uwzględnieniem konkretnych okoliczności faktycznych.

Zdaniem Sądu, za powyższym stanowiskiem przemawia także wykładnia prokonstytucyjna. Nierestrykcyjna wykładnia przepisu o zwolnieniach podatkowych przychodów wydatkowanych na cele mieszkaniowe znajduje bowiem także oparcie w art. 75 ust. 1 Konstytucji RP, zgodnie z którym władze publiczne prowadzą politykę sprzyjającą zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych obywateli, w szczególności przeciwdziałają bezdomności, wspierają rozwój budownictwa socjalnego oraz popierają działania obywateli zmierzające do uzyskania własnego mieszkania. Ponieważ skutkiem wskazanej wyżej wykładni przepisów ustawy jest wsparcie działań skarżącego, zmierzających do zaspokojenia własnych potrzeb mieszkaniowych, zaproponowana wykładnia ma cechy wykładni prokonstytucyjnej.

I SA/Gd 293/18

W sprawie skarżący stał na stanowisku, że konwersja wierzytelności na udziały nie będzie skutkować powstaniem przychodu, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 9 u.p.d.o.f., jeśli strony postanowią nie wnieść do spółki wierzytelności jako wkładu niepieniężnego, lecz wspólnik zobowiązuje się - w związku z uchwałą zgromadzenia wspólników - wnieść wkład pieniężny, po czym wspólnik i spółka dokonują umownego potrącenia wierzytelności spółki o wniesienie wkładu z wierzytelnością wspólnika wobec spółki.

W ocenie Sądu konwersja wierzytelności spółki kapitałowej na udziały (akcje) w podwyższonym kapitale zakładowym spółki - dłużnika tej wierzytelności, niezależnie od jej kwalifikacji na gruncie prawa cywilnego, to jest uznania jej za potrącenie, nowację, przelew wierzytelności czy zwolnienie z długu, prowadzi do wniesienia do tej spółki wkładu niepieniężnego, a nie wkładu pieniężnego. Prowadzi bowiem do zmiany tej wierzytelności w inne prawo majątkowe, a zatem nie stanowi wpłaty gotówki lub uznania rachunku bankowego spółki w przypadku użycia pieniądza bankowego.

I SA/Gd 159/18

W sprawie ze skargi na interpretację indywidualną w przedmiocie podatku dochodowego od osób fizycznych, Sąd stanął na stanowisku, że zwolnienie zawarte w art. 21 ust. 1 pkt 68 u.p.d.o.f. ma zastosowanie tylko i wyłącznie do tych nagród, które zostały wydane nabywającemu (klientowi) w związku z dokonaną na jego rzecz sprzedażą towarów i usług. Przedmiotowym zwolnieniem nie mogą zatem zostać objęte nagrody wydawane osobom, które miały jakikolwiek pośredni związek z tą sprzedażą, np. pracownikom podmiotu sprzedającego, czy pracownikom podmiotu nabywającego dany towar lub daną usługę.

I SA/Gd 211/18

W sprawie ze skargi na decyzję w przedmiocie podatku dochodowego od osób fizycznych, Sąd stanął na stanowisku, że wybór opodatkowania dochodów osiągniętych z pozarolniczej działalności gospodarczej według jednolitej 19% stawki podatkowej powoduje utratę prawa do łącznego opodatkowania dochodów uzyskanych przez oboje małżonków. Z art. 9a ust. 2 u.p.d.o.f. wynika, że podatnik dokonujący wyboru opodatkowania według jednolitej 19% stawki podatkowej składa w ściśle określonym terminie oświadczenie woli naczelnikowi urzędu skarbowego i od tego momentu ma do niego zastosowanie przepis art. 30c, do czego nawiązuje art. 6 ust. 8 u.p.d.o.f., wyłączający z kolei w takim przypadku możliwość wspólnego opodatkowania małżonków. Dokonany w tym oświadczeniu wybór sposobu opodatkowania, a tym samym "stosowanie do podatnika art. 30c u.p.d.o.f." jest nieodwoływalny w trakcie roku podatkowego i jednocześnie rozciąga się na kolejne lata podatkowe, aż do prawnie skutecznej rezygnacji podatnika z dokonanego wyboru, co może nastąpić w formie i na zasadach określonych w art. 9a ust. 4 u.p.d.o.f.

I SA/Gd 1135/17

W sprawie ze skargi na decyzję w przedmiocie podatku dochodowego od osób fizycznych Sąd stanął na stanowisku, że w świetle art. 10 ust. 1 pkt 8 u.p.d.o.f. oraz uchwały siedmiu sędziów NSA z dnia 15 maja 2017 r. sygn. akt II FPS 2/17, za datę nabycia spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu użytkowego, przy jego sprzedaży przez jednego z małżonków po ustaniu związku małżeńskiego poprzez rozwód i przyznaniu mu tego prawa na mocy postanowienia sądu o podziale majątku wspólnego, należy uznać datę nabycia tego prawa do ustawowej wspólności majątkowej małżonków, a nie datę podziału wspólnego majątku dorobkowego.

Sposób ustania ustawowej wspólności małżeńskiej (śmierć jednego z małżonków, czy orzeczenie rozwodu) nie ma, w powyższym aspekcie, prawnopodatkowego znaczenia dla ustalenia daty nabycia nieruchomości lub prawa majątkowego.

I SA/Gd 319/18

W sprawie ze skargi na interpretację indywidualną w przedmiocie podatku dochodowego od osób fizycznych Sąd stanął na stanowisku, że jeśli na fakturze dokumentującej wniesienie aportu do spółki zostanie wykazana kwota należnego podatku od towarów i usług, to zgodnie z art. 14 ust. 1 u.p.d.o.f. kwota ta nie stanowi przychodu. Kwota otrzymana przez współnika od spółki komandytowej stanowiąca równowartość należnego podatku od towarów i usług nie będzie przysporzeniem

majątkowym po stronie wspólnika o charakterze definitywnym, co wyłącza możliwość zakwalifikowania tejże kwoty jako przychód tegoż udziałowca. Brak jest bowiem możliwości w chwili dokonania transakcji cywilnoprawnej na przyjęcie skonkretyzowanej kwoty przychodu przy założeniu możliwości skorzystania przez wystawcę faktury z mechanizmu odliczenia podatku naliczonego.

I SA/Gd 153/18

Zasadnicza kwestia sporna między stronami dotyczyła możliwości zastosowania zwolnienia przedmiotowego, wynikającego z art. 21 ust. 1 pkt 68 u.p.d.o.f., w sytuacji gdy nagroda nie jest wydawana przez skarżącego swemu klientowi, lecz pracownikom tego klienta, którzy mają realny wpływ na decyzje zakupowe dokonywane przez klienta.

W ocenie Sądu, zwolnienie zawarte w art. 21 ust. 1 pkt 68 u.p.d.o.f. ma zastosowanie tylko i wyłącznie do tych nagród, które zostały wydane nabywającemu (klientowi) w związku z dokonaną na jego rzecz sprzedażą towarów i usług. W omawianym przepisie chodzi o szerokie ujęcie wszelkich czynności, które ostatecznie prowadzą do przyznania podatnikowi konkretnego, definitywnego i wymiernego przysporzenia majątkowego w związku z preferowanym jego zachowaniem na rynku. Termin "nagrody związane ze sprzedażą premiową" zawarty w treści art. 21 ust. 1 pkt 68 u.p.d.o.f. oznacza nagrody przyznawane nabywcom (czyli inaczej: klientom, konsumentom, kontrahentom) towaru lub usługi. Przedmiotowym zwolnieniem nie mogą zostać objęte nagrody wydawane osobom, które miały jakikolwiek pośredni związek z tą sprzedażą, np. nagrody wydawane pracownikom podmiotu sprzedającego, czy pracownikom podmiotu nabywającego dany towar lub daną usługę.

I SA/Gd 203/18

Ustawa z 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych nie reguluje kwestii roku podatkowego, ani też nie stanowi o następstwach związanych ze śmiercią podatnika tego podatku w trakcie roku podatkowego, którego opodatkowanie dotyczy. Ustawa ta odnosi się wyłącznie do przychodów (dochodów) osiągniętych za życia podatnika (osoby fizycznej). Zdolność prawna czyli byt podatnika tego podatku ustaje bowiem z chwilą jego śmierci i z tą chwilą prawa i obowiązki podatkowe podatnika przechodzą na jego następców prawnych - spadkobierców. Powyższe powoduje niemożność uznania, że śmierć podatnika podatku dochodowego od osób fizycznych, prowadzącego działalność gospodarczą, stanowi likwidację takiej działalności w rozumieniu przepisów ustawy podatkowej. Przepis art. 97 § 2 O.p. przewiduje skutki podatkowe dalszego prowadzenia takiej działalności przez spadkobierców na ich rachunek.

I SA/Gd 1649/17

W sprawie w przedmiocie podatku dochodowego od osób fizycznych Sąd wskazał, że prawidłowa wykładnia art. 27f ust. 1 u.p.d.o.f., uwzględniająca zarówno treść, jak i cel tej regulacji, wyklucza postawienie znaku równości między wykonywaniem władzy rodzicielskiej, a posiadaniem prawa do jej wykonywania (w całości czy w ograniczonym zakresie) w rozumieniu przepisów K.r.o. O wykonywaniu władzy rodzicielskiej nie świadczy tylko sam fakt posiadania stosownego prawa, czy spełnianie obowiązku alimentacyjnego, ani też sporadyczne kontakty z dzieckiem. Wykonywanie władzy rodzicielskiej polega na sprawowaniu faktycznej pieczy nad małoletnim dzieckiem w

sposób zapewniający jego prawidłowy rozwój, a w szczególności oznacza podejmowanie przez rodzica (rodziców) obowiązków w zakresie zaspokojenia potrzeb fizycznych, edukacyjnych i duchowych dziecka. Wykonywanie władzy rodzicielskiej należy zatem odnieść do konkretnych okoliczności faktycznych, w oparciu o zachowania i konkretną aktywność rodziców wobec dziecka. Wykładnia art. 27f ust. 1 u.p.d.o.f. nie może przy tym pomijać całego brzmienia art. 27f u.p.d.o.f. oraz założonego przez ustawodawcę celu analizowanej ulgi. Tak zwana ulga prorodzinna nie jest ulgą z tytułu bycia rodzicem, ma natomiast pomóc rodzicom wykonującym władzę rodzicielską w jej sprawowaniu.

I SA/Gd 582/18

Kwestią sporną w sprawie było prawo do odliczenia ulgi przewidzianej w art. 27f ust. 1 pkt 1 u.p.d.o.f. w sytuacji, gdy podatnicy ją rozliczający nie pozostawali w związku małżeńskim oraz gdy jeden z nich odliczył ją w całości w zeznaniu podatkowym za badany rok podatkowy a drugi odliczył ją w połowie, co spowodowało przekroczenie limitu przysługującego z tytułu ulgi na wychowanie dziecka.

W ocenie Sądu dla nabycia prawa do odliczenia ulgi prorodzinnej przewidzianej w art. 27f ust. 1 pkt 1 u.p.d.o.f. konieczne jest łączne spełnienie dwóch przesłanek: posiadania władzy rodzicielskiej i jej faktycznego wykonywania w danym roku podatkowym. W celu nabycia prawa do przedmiotowej ulgi podatnik powinien wykazać, że w danym roku podatkowym wykonywał (art. 95 § 1 K.r.o. w związku z art. 96 § 1 K.r.o.), a nie tylko posiadał władzę rodzicielską (art. 97 § 1 K.r.o.). Dla nabycia prawa do odliczenia ulgi, konieczne jest w szczególności wychowywanie przez podatnika (rodzica) dziecka (wykonywanie pieczy nad osobą dziecka, zarząd jego majątkiem oraz reprezentowanie dziecka). Obowiązek alimentacyjny względem małoletnich dzieci nie stanowi wykonywania władzy rodzicielskiej, gdyż obciąża rodziców niezależnie od tego, czy przysługuje im władza rodzicielska. Organy podatkowe, realizując zadania procesowe, muszą pojęcie "wykonywanie władzy rodzicielskiej" oceniać w kontekście konkretnych zachowań rodziców wobec każdego dziecka w danym roku podatkowym oraz ustalić czy i w jaki sposób rodzice sprawowali taką władzę. Istotne przy tym jest jej faktyczne wykonywanie, a nie jedynie jej formalny aspekt. Dla potrzeb zastosowania omawianej ulgi podatkowej nie jest konieczne badanie stosunków pomiędzy rodzicami i dziećmi. Konieczne zaś jest przeprowadzenie ustaleń faktycznych odnośnie do wykonywania przez każdego z rodziców władzy rodzicielskiej i co istotne w konkretnym, poddanym badaniu roku podatkowym.

3. Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1221 ze zm.)

I SA/Gd 845/18

W sprawie w przedmiocie podatku od towarów i usług Sąd wskazał, że wydawanie duplikatów świadectw i legitymacji szkolnych jest czynnością wykonywaną w ramach zadań edukacji publicznej nałożonych na gminę odrębnymi przepisami prawa, a wysokość pobieranych opłat za wykonywane czynności została ściśle uregulowana w przepisach oświatowych regulujących materię edukacji publicznej, tj. w przepisach o charakterze administracyjnoprawnym. Gmina nie jest podatnikiem podatku VAT, stosownie do art. 15 ust. 6 ustawy o VAT.

W ocenie Sądu zapewnienie pobytu dziecka w placówce przedszkolnej nie należy do sfery działalności gospodarczej gminy w rozumieniu przepisów ustawy o VAT

Sąd stwierdził również, że Gmina pobierając opłaty za wyżywienie w prowadzonej, w ramach realizacji zadań własnych, stołówce szkolnej, występuje jako organ władzy, a nie jako podatnik podatku od towarów i usług. Kryterium rozróżniającym działanie organu samorządowego w charakterze organu władzy publicznej od działania w charakterze podatnika jest to, czy organ ten działa jako organ władzy, czy też zachowuje się jak przedsiębiorca. Pobieranie przez gminę opłat publicznych należy uznać za wykonywanie władztwa publicznego.

Skoro obrót z tytułu sprzedaży posiłków w stołówce szkolnej nie podlega opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług, to nie znajdują w tym przypadku zastosowania przepisy regulujące zwolnienie od podatku z art. 43 ustawy o VAT. W konsekwencji Sąd uznał, że w stanie faktycznym wskazanym przez skarżącą, czynności wykonywane w imieniu Gminy, polegające na wydawaniu posiłków w stołówkach szkolnych (przedszkolnych) dla uczniów, nauczycieli oraz pracowników niepedagogicznych, nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług na podstawie art. 15 ust. 6 ustawy o VAT.

I SA/Gd 1502/17

Przedmiot zaskarżenia w sprawie stanowiła decyzja dotycząca podatku od towarów i usług. Istota sporu sprowadzała się do ustalenia daty rozwiązania spółki cywilnej.

W świetle przepisów art. 115 O.p., a w szczególności z uwagi na treść § 2, określenie daty, w jakiej skarżący przestał być współnikiem spółki cywilnej ma istotne znaczenie w sprawie przeniesienia odpowiedzialności za zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań, których termin płatności upływał w czasie, gdy był on współnikiem oraz zaległości wymienione w art. 52 powstałe w tym czasie. Natomiast ustalenie, czy spółka cywilna istnieje, czy została wypowiedziana i w jakim czasie, czy istniały ważne ku temu powody, o których mówi art. 869 § 2 k.c. stanowi zagadnienie cywilne, w związku z czym organ administracji państwowej nie ma kompetencji do rozstrzygnięcia tej kwestii we własnym zakresie. Ustalenie to, na podstawie art. 199a § 3 O.p., należy do właściwego sądu powszechnego.

I SA/Gd 173/18

Sprawa dotyczyła opodatkowania podatkiem VAT pobieranych przez powiat opłat za wyżywienie uczniów w placówkach szkolnych oraz wydawanie duplikatów legitymacji i świadectw.

W ocenie Sądu zapewnienie wyżywienia uczniom w szkole, czy wydawanie duplikatów świadectw i legitymacji szkolnych uczniom mieści się w zadaniach edukacyjnych powiatu wykonywanych jako organ władzy publicznej i w związku z tym powiat nie jest podatnikiem podatku VAT, stosownie do art. 15 ust. 6 ustawy o VAT.

I SA/Gd 641/18

Postępowanie w sprawie dotyczyło opodatkowania podatkiem od towarów i usług pobieranych przez gminę opłat za pobyt i wyżywienie dzieci w żłobkach i w placówkach oświatowych.

Sąd stwierdził, że gmina pobierając opłaty za pobyt oraz wyżywienie dzieci w żłobkach działa jako organ władzy publicznej, a nie jako podatnik podatku od towarów i usług, zatem pobierane przez gminę opłaty za pobyt i wyżywienie dzieci w żłobkach, za wyżywienie dzieci w placówkach oświatowych oraz związane z realizacją zadań z zakresu pomocy społecznej nie podlegają opodatkowaniu podatkiem VAT.

I SA/Gd 812/18

Przedmiotem sporu była kwestia związana z opodatkowaniem podatkiem od towarów i usług pobieranych przez gminę zaliczek na poczet opłaty adiacenckiej.

Sąd stwierdził, że Gmina pobierając zaliczki na poczet opłaty adiacenckiej działa jako organ władzy publicznej, a nie jako podatnik podatku od towarów i usług, zatem pobór przez Gminę zaliczek na poczet opłaty adiacenckiej, na podstawie zawartych umów cywilnoprawnych, nie podlega opodatkowaniu podatkiem VAT.

I SA/Gd 275/18

W sprawie ze skargi na interpretację indywidualną w przedmiocie podatku od towarów i usług Sąd stanął na stanowisku, że zbycie nakładów poniesionych na obcym gruncie, jako przekazanie za wynagrodzeniem ulepszeń na cudzą rzecz, należy zaliczyć do świadczenia usług w rozumieniu art. 8 ust. 1 o VAT, a tym samym podlega ono opodatkowaniu tym podatkiem na podstawie art. 5 ust. 1 ustawy o VAT. Tym samym nakłady poniesione na gruntowną przebudowę budynku nie stanowią towarów w myśl art. 2 pkt 6 ustawy o VAT, a ich zbycie nie stanowi dostawy towarów, o której mowa art. 7 ust. 1 ustawy o VAT.

Strony umowy najmu, kierując się zasadą swobody kształtowania umów, mogą dowolnie ustalić sposób rozliczenia poniesionych przez najemcę nakładów. Możliwa jest zatem umowa, zgodnie z którą wartość nakładów zostanie zwrócona najemcy poprzez potrącanie umówionej kwoty z czynszu najmu, tj. kompensatę.

I SA/Gd 778/18

W sprawie w przedmiocie podatku od towarów i usług organ pierwszej instancji stwierdził, że podatnik posługiwał się pustymi fakturami zakupu jak również sam wystawiał puste faktury sprzedaży, w związku z czym zweryfikowano rozliczenie podatnika, a także określono obowiązek zapłaty podatku na podstawie art. 108 ustawy o VAT. Organ odwoławczy uchylił decyzję organu I instancji w części określającej kwotę różnicy w podatku od towarów i usług do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy z uwagi na przedawnienie i umorzył postępowanie w sprawie w tej części, w pozostałym zakresie dotyczącym określenia obowiązku zapłaty podatku na podstawie art. 108 ustawy, utrzymał w mocy decyzję organu I instancji.

Sąd uchylił zaskarżoną decyzję, wyrażając pogląd, że wskutek upływu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego, złożona przez podatnika deklaracja VAT-7 funkcjonuje w obrocie prawnym i to z niej wynika obowiązujące rozliczenie podatku od towarów i usług za ten miesiąc tak co do podatku należnego, jak i co do podatku naliczonego. Organ w tej sytuacji pozbawiony jest możliwości weryfikowania rzetelności ujętych w deklaracji faktur na potrzeby zastosowania art. 108 ust. 1 ustawy o VAT.

I SA/Gd 1568/17

W sprawie dotyczącej podatku od towarów i usług organy uznały, że podatnik nie prowadził w rzeczywistości działalności gospodarczej, ponieważ łączący go stosunek zlecenia stanowił w istocie stosunek pracy. Sąd oceny tej nie podzielił, podkreślając, że dopuszczalne jest wykonywanie tych samych obowiązków zarówno w ramach zatrudnienia pracowniczego lub cywilnoprawnego, o ile nie sprzeciwiają się temu inne okoliczności. Zdecydować o podstawie zatrudnienia mogą strony umowy.

Sąd wskazał, że o istnieniu stosunku pracy nie świadczy zastrzeżenie w umowie prawa zlecającego do kontroli usług świadczonych przez Zleceniobiorcę na rzecz Zlecającego ani sporadyczne korzystanie przez Zleceniobiorcę z biurka bądź urządzeń biurowych Zleceniodawcy. Jeśli zawarta przez strony umowa zawiera cechy (elementy) umowy o pracę oraz umowy cywilnej, wówczas dla oceny rodzaju stosunku prawnego decydujące jest ustalenie, które z tych cech mają charakter przeważający. Jeżeli natomiast umowa wykazuje wspólne cechy dla umowy o pracę i umowy prawa cywilnego z jednakowym ich nasileniem, o jej rodzaju decyduje zgodny zamiar stron i cel umowy, który może być wyrażony także w nazwie umowy.

I SA/Gd 658/18

Ze stanu faktycznego sprawy wynikało, że w wyniku przeprowadzonego postępowania kontrolnego zakwestionowano fakturę VAT wystawioną przez skarżącą Spółkę z tytułu sprzedaży towaru wobec uznania, że faktura ta nie dokumentuje rzeczywistej sprzedaży. Spółka zaakceptowała ustalenia organu i skorzystała z przewidzianego w ustawie o kontroli skarbowej prawa złożenia korekty deklaracji VAT-7, w której uwzględniła ustalenia organu I instancji w zakresie braku obowiązku wykazania w deklaracji VAT-7 podatku należnego wynikającego ze spornej faktury. W tym zakresie postępowanie kontrolne zakończono wydaniem wyniku kontroli. Organ wszczął jednak postępowanie w przedmiocie określenia Spółce obowiązku zapłaty podatku na podstawie art. 108 ustawy o VAT wynikającego z zakwestionowanej faktury.

W ocenie Sądu dokonanie korekty deklaracji w trybie art. 14c ustawy z dnia 28 września 1991r. o kontroli skarbowej (Dz.U. z 2016 r., poz. 720) w całości uwzględniającej ustalenia postępowania kontrolnego, w tym dotyczące nieprawidłowości polegających na wystawieniu faktury VAT, która nie dokumentuje rzeczywiście dokonanej dostawy towarów, zamyka spór co do stanu faktycznego w tym zakresie i powoduje, że w postępowaniu dotyczącym określenia obowiązku zapłaty podatku na podstawie art. 108 ust. 1 ustawy o VAT wynikającego z takiej faktury, jej nierzetelność jej przesądza.

I SA/Gd 1195/17

W sprawie w przedmiocie podatku od towarów i usług przedmiotem sporu było prawo do odliczenia podatku naliczonego z faktur, które uznane zostały przez organy za nierzetelne.

Sąd wyraził pogląd, że należycie dbający o własne interesy podatnik nie może wychodzić z założenia, że skoro otrzymał towar i za niego zapłacił, dysponuje fakturami oraz właściwie prowadzi swoją dokumentację podatkową, to nic więcej robić nie musi. Postawę taką wyklucza konstrukcja podatku VAT, bo brak zgodności faktury z rzeczywistością wyklucza prawo do odliczenia, chyba że podatnik działał z należytą starannością. Spółce, która nie przykładła wagi do aspektu legalności obrotu przy

zawieraniu spornych transakcji, nie można przypisać dobrej wiary i roli nieświadomego uczestnika transakcji wykorzystywanej do oszustwa w podatku VAT.

4. Ustawa z 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2017r., poz. 1785 ze zm.)

I SA/Gd 479/18

W sprawie poddanej sądowej kontroli przedmiotem sporu było zwolnienie z opodatkowania podatkiem od nieruchomości na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 4 lit. b u.p.o.l. budynków znajdujących się działkach, które w ewidencji gruntów zostały oznaczone symbolem „Ba”, co oznacza, że działki te zakwalifikowano do terenów przemysłowych, a zatem nie stanowią one użytków rolnych.

Sąd podniósł, że dla opodatkowania podatkiem od nieruchomości decydujące znaczenie mają dane zawarte w aktualnej ewidencji gruntów, co wynika z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2017 r. poz. 2101 ze zm.). Podatnik kwestionujący prawidłowość danych z ewidencji gruntów i budynków powinien wszcząć procedurę ich zmiany w organie prowadzącym ewidencję, którym obecnie jest starosta, a dopiero w przypadku uwzględnienia jego zastrzeżeń, na podstawie zmienionych danych z ewidencji, może wnosić o wzruszenie ostatecznych decyzji ustalających wysokość zobowiązań podatkowych. Chcąc podważyć treść zapisów ujętych w ewidencji, zainteresowany podmiot powinien uruchomić stosowny tryb ich korekty (zmiana, aktualizacja, sprostowanie), powołując się na to, że wpis w ewidencji gruntów odbiega od stanu rzeczywistego. Dopóki dane nie zostaną zmienione w ewidencji, organy podatkowe mają obowiązek wyliczenia podatku na ich podstawie i nie są władne do kwestionowania, czy też korygowania zapisów ewidencji gruntów i budynków.

5. Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1289 ze zm.)

I SA/Gd 1384/17

Z uwagi na nieuiszczenie przez skarżącą opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w wysokości wykazanej w zawiadomieniu, o którym mowa w art. 6m ust. 2a u.c.p.g., Wójt wszczął postępowanie w sprawie określenia wysokości tej opłaty na podstawie art. 6m ust. 2b u.c.p.g.

Wójt, wskazując na fakt uiszczenia przez skarżącą w toku wszczętego postępowania opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, umorzył postępowanie w sprawie określenia tej opłaty jako bezprzedmiotowe, działając w tym zakresie na podstawie art. 208 § 1 O.p. Skarżąca tę decyzję zaskarżyła, kwestionując stwierdzenie bezprzedmiotowości postępowania. Sąd jednak skargę oddalił wskazując, że czynność faktyczna polegająca na uiszczeniu określonej w zawiadomieniu opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, nawet jeżeli strona jest przekonana o niezasadności jej naliczenia, wyklucza wszczęcie postępowania na podstawie art. 6m ust. 2b u.c.p.g.

Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach nie przewiduje kompetencji dla organu do wydania decyzji administracyjnej w sytuacji, gdy właściciel nieruchomości złoży deklarację o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, a zawarte w niej dane nie budzą wątpliwości, oraz uiszcza opłatę w wysokości wskazanej w zawiadomieniu, o którym mowa w art. 6m ust. 2a u.p.c.g.

I SA/Gd 732/18

Spór w przedmiotowej sprawie sprowadzał się do odpowiedzi na pytanie, czy żądanie podania informacji dotyczącej miejsca gromadzenia odpadów jest informacją niezbędną do określenia wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi. W ocenie Sądu informacja dotycząca miejsca gromadzenia odpadów komunalnych nie należy do danych identyfikacyjnych, które miałyby wpływ na wysokość tej opłaty. Również informacja ta, wbrew twierdzeniu rady, nie jest niezbędna do wystawiania tytułu wykonawczego, co wynika z ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

6. Ustawa z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (t.j.Dz. U. z 2017 r., poz. 1150)

I SA/Gd 264/18

W sprawie ze skargi na decyzję w przedmiocie odmowy stwierdzenia nadpłaty w podatku od czynności cywilnoprawnych Sąd stanął na stanowisku, że droga lotniskowa jest wyodrębnionym obiektem budowlanym, będącym jednocześnie częścią składową budowli, czyli lotniska. Jakkolwiek płyty lotniskowe nie spełniają w całości definicji lotniska, zawartej w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. Prawo lotnicze, to są jego elementem składowym, jako obiekt budowlany o charakterze trwałym, zaliczony zgodnie z PKOB do samodzielnych obiektów inżynierii lądowej. Wobec tego istnienie na danej nieruchomości pasa startowego uzasadnia zakwalifikowanie ich do nieruchomości zabudowanych. Pas startowy lotniska stanowi część budowli, niezależnie od jego stanu technicznego.

I SA/Gd 161/18

Przedmiot zaskarżenia w sprawie stanowiła decyzja dotycząca zobowiązania podatkowego w podatku od czynności cywilnoprawnych. Powodem uchylenia decyzji było zastosowanie przez organ w stosunku do różnych uczestników obrotu prawnego innej wykładni tego samego przepisu prawa materialnego. W stosunku do skarżącej organ zastosował wykładnię przepisu art. 9 pkt 2 lit. a u.p.c.c. obowiązującą w dacie wydawania decyzji, podczas gdy do notariusza zastosował wykładnię z daty dokonywania czynności.

W ocenie Sądu brak podstaw do stosowania różnej wykładni tego samego przepisu prawa materialnego względem stron (uczestników) tego samego postępowania. Organ powinien w stosunku do obu tych podmiotów zastosować tę samą wykładnię stosowanego przepisu, obowiązek podatkowy tych podmiotów mógł bowiem powstać jedynie w tym samym czasie. Strona dokonując czynności i zapoznając się z obowiązującymi przepisami prawa ma prawo spodziewać się, że prawo to zostanie

wobec niej zastosowane w sposób obowiązujący w dacie dokonywania czynności. Dotyczy to nie tylko przepisów prawa, które nie powinny działać wstecz, ale także powszechnie przyjmowanej wykładni znajdującej w sprawie zastosowanie normy prawnej.

7. Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 2198 ze zm.)

I SA/Gd 704/18

Rada gminy, stanowiąc akty prawa miejscowego, związana jest granicami upoważnień zawartych w ustawach stanowiących podstawę działalności prawotwórczej tych organów. Uchwała nie może modyfikować ustawowych zasad udzielania dotacji, w tym zasady przyznawania dotacji na każde dziecko.

Niepubliczne poradnie psychologiczno-pedagogiczne, które, zgodnie z art. 71b ust. 2a, prowadzą wczesne wspomaganie rozwoju dziecka, otrzymują dotację z budżetu odpowiednio gminy lub powiatu w wysokości nie niższej niż kwota przewidziana na jedno dziecko objęte wczesnym wspomaganiem rozwoju w części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostki samorządu terytorialnego, pod warunkiem, że osoba prowadząca przedszkole, inną formę wychowania przedszkolnego, szkołę, ośrodek lub poradnię poda organowi właściwemu do udzielania dotacji planowaną liczbę dzieci, które mają być objęte wczesnym wspomaganiem rozwoju, nie później niż do dnia 30 września roku poprzedzającego rok udzielania dotacji. Stosownie do art. 90 ust. 2b dotacje dla niepublicznych przedszkoli przysługują na każdego ucznia (...).

Żaden z przepisów ustawy o systemie oświaty nie wyłączył zasady, że dotacja jest należna na każde dziecko objęte wczesnym wspomaganiem rozwoju. Ustawodawca nie wskazuje żadnych dodatkowych kryteriów, od których zależałoby przyznanie dotacji ani też nie wskazuje, aby każde dziecko musiało uczestniczyć w zajęciach od pierwszego dnia miesiąca, czy przez pełen miesiąc.

Placówka w zakresie zajęć WWR świadczy pomoc doraźną, zatem może się tak zdarzać, że liczba dzieci wskazana na pierwszy dzień miesiąca różni się od faktycznej liczby dzieci korzystających z pomocy placówki w danym miesiącu. W ocenie Sądu nie można ze względu na późniejszą datę skierowania wykluczyć dziecka z dotacji.

I SA/Gd 143/18

Oddalając skargę na zarządzenie Wójta w sprawie ustalenia wysokości stawki miesięcznej dotacji Sąd stwierdził, że gmina ma obowiązek zastosować przepis art. 78d ust. 2 u.s.o. w przypadku, gdy wysokość dotacji, po dokonanej aktualizacji uległa zmianie. W sprawie rozpoznawanej organ na gruncie u.s.o. zarządzeniem z dnia 2 stycznia 2017 r. ustalił wysokość stawki miesięcznej dotacji, natomiast zarządzeniami z dnia 17 maja 2017 r. i 31 października 2017 r. dokonał aktualizacji wysokości stawki tej dotacji. Sąd stwierdził, że ponowne przeliczanie wysokości dotacji dla podmiotów prowadzących placówki oświatowe w razie dokonywania w ciągu roku zmian odpowiednich wydatków na placówki prowadzone przez jednostkę samorządu terytorialnego nie powoduje wstecznego działania prawa. Dotacje bowiem, podobnie jak i wydatki budżetowe

realizowane w innych formach, ustalane są na okres roku kalendarzowego, będącego rokiem budżetowym. Roczny charakter dotacji nie może pozbawiać organu jednostki samorządu terytorialnego zapewnienia możliwości realnej i efektywnej kontroli przekazywanych środków budżetowych. Sąd stwierdził, że zasadnie organ skonstatował, że skoro w wyniku aktualizacji podstawowej kwoty dotacji dokonanej w październiku 2017 r. jej wysokość uległa zmianie, to z transz dotacji za listopad i grudzień organ mógł dokonać potrącenia nadpłaconej od stycznia danego roku kwoty dotacji, tak aby do końca roku przekazać należną kwotę dotacji w ustalonej wysokości.

I SA/Gd 1471/17

Jedną z kwestii spornych w sprawie było przesądzenie, w oparciu o jakie dokumenty powinna zostać ustalona liczba dzieci uczęszczająca do prowadzonego przez skarżącą niepublicznego przedszkola, na które została udzielona dotacja.

Sąd podkreślił, że przepis art. 90 ust. 4 u.s.o. delegował na właściwy organ kompetencję do szczegółowego określania procedury kontroli oraz zakresu elementów poddanych kontroli, przy zastosowaniu kryterium prawidłowości wykorzystania środków, a więc zgodności z celami, którym udzielone dotacje mają służyć. Organ stanowiący samorządu terytorialnego, działając w granicach ustawowego upoważnienia wynikającego z art. 90 ust. 4 u.s.o., w wydanej w tym zakresie uchwale zobowiązał organ prowadzący przedszkole do składania informacji o faktycznej liczbie uczniów uczęszczających sporządzonej na podstawie dokumentacji przebiegu nauczania, działalności wychowawczej i opiekuńczej według stanu na pierwszy dzień miesiąca, za który udzielana jest część dotacji przypadająca na dany miesiąc.

Zdaniem Sądu, skarżąca była zobowiązana do prowadzenia dokumentacji przebiegu nauczania, działalności wychowawczej i opiekuńczej, jako podstawy dla skontrolowania prawidłowości wykorzystania dotacji. Rzeczą strony było przyjęcie, jaką formę miała przyjąć taka dokumentacja, uchwała organu samorządu terytorialnego ani przepisy u.s.o. nie precyzowały bowiem tej kwestii. Skoro strona wybrała formę dziennika zajęć, to należało uznać, że stanowił on podstawę do stwierdzenia, jaka liczba dzieci korzystała z edukacyjnej i wychowawczo-opiekuńczej działalności przedszkola. Z uwagi na charakter wpisów do dziennika zajęć, to ten dokument, a nie zaoferowane przez stronę skarżącą umowy z rodzicami, karty zgłoszenia dziecka czy listy obiadowe, obrazuje, jaka liczba dzieci korzystała z zajęć w przedszkolu.

Sąd zaznaczył, że dotacja nie pokrywa kosztów całej działalności przedszkola, a jedynie część kosztów poniesionych na cele wskazane w u.s.o., część kosztów - nawet o charakterze edukacyjnym (zajęć dodatkowych) pokrywają wprost rodzice. Dlatego dotacja nie może przysługiwać na dzieci, które jedynie sporadycznie i w niewielkim wymiarze godzin korzystają z pewnych świadczeń oferowanych w przedszkolu.

I SA/Gd 1778/17

Zaskarżoną w sprawie decyzją Burmistrz Miasta określił podatnikowi prowadzącemu przedszkole niepubliczne kwotę dotacji przypadającej do zwrotu. W uzasadnieniu wskazano, że dotacja podmiotowa na rok 2016 dla przedszkola niepublicznego prowadzonego przez stronę ustalona została na podstawie planowanych wydatków bieżących w gminie. Po zakończeniu roku budżetowego gmina poinformowała o faktycznie poniesionych w 2016 roku wydatkach bieżących, na której to podstawie

dokonano przeliczenia kwoty dotacji do niższej kwoty. W wyniku tego stwierdzono, że dotacja należna za rok 2016 wynosiła mniej aniżeli dotacja wypłacona. Sąd decyzję tę uchylił, wskazując, że wydając zaskarżoną decyzję organ naruszył postanowienia art. 90 ust. 2b ustawy o systemie oświaty, wskazując jako podstawę obliczenia dotacji wydatki rzeczywiście poniesione w publicznych przedszkolach gminy W. (najbliższej gminy, w której prowadzone są przedszkola publiczne), a nie ustalone w budżecie tej gminy wydatki bieżące ponoszone w przedszkolach publicznych.

Upoważnienie organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego do ustalania "trybu udzielania i rozliczania dotacji", zawarte w art. 90 ust. 4 ustawy o systemie oświaty nie obejmuje uprawnień do dokonywania pomniejszeń – w szczególności poza uchwałą budżetową - kwot dotacji w trakcie bieżącego roku budżetowego, jak również po jego zakończeniu.

8. Ustawa z dnia 28 lipca 1983 r. podatku od spadków i darowizn (Dz.U. z 2017r., poz. 833)

I SA/Gd 555/18

W sprawie w przedmiocie ustalenia zobowiązania podatkowego w podatku od spadków i darowizn uchylając zaskarżoną decyzję Sąd uznał, że organ dokonał błędnej wykładni art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o podatku od spadków i darowizn. Wyjaśnił, że powstanie obowiązku podatkowego przy nabyciu rzeczy w wyniku umowy darowizny zawartej bez przewidzianej prawem formy ustawodawca wiąże wyłącznie z zachowaniem darczyńcy, a nie z zachowaniem obdarowanego. Samo dysponowanie środkami pieniężnymi darczyńcy stanowi przejaw otrzymania darowizny i determinuje moment powstania zobowiązania podatkowego. W niniejszej sprawie organ poprzestał na ustaleniu wpłaty na rachunek skarżącego i uznał, że potencjalny dostęp do tych środków wyznaczył moment powstania obowiązku podatkowego. Zdaniem Sądu ocena charakteru czynności prawnej oparta wyłącznie na analizie przesunięć środków na kontach i przyjęciu w jego następstwie domniemania realizacji umowy darowizny jest niedopuszczalna. Rzeczą organu jest ustalenie momentu powstania obowiązku podatkowego z uwzględnieniem dyspozycji na rachunku skarżącego dokonywanych po dniu, w którym skarżący uzyskał wiedzę o dokonanej na jego rzecz wpłacie.

WYDZIAŁ II

1. Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 2147 ze zm.)

II SA/Gd 510 – 520/17, II SA/Gd 525/17 i II SA/Gd 530/17

Sąd kontrolował legalność decyzji nakładających na właściciela nieruchomości opłatę adiacencką z tytułu wzrostu wartości nieruchomości w związku z budową urządzeń infrastruktury technicznej - sieci wodociągowej.

W rozpatrywanych sprawach sieć wodociągowa wraz z przyłączami wybudowana została ze środków własnych przez właściciela nieruchomości, który następnie zbył tę sieć na rzecz gminy za wynagrodzeniem na podstawie wyroku Sądu

Okręgowego, nakazującego gminie na podstawie art. 49 § 2 kodeksu cywilnego, złożenie oświadczenia woli o nabyciu na własność sieci wodociągowej z przyłączami.

Uchylając kontrolowane decyzje Sąd wskazał, że hipoteza art. 143 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami obejmuje również sytuacje, w których zaangażowanie środków publicznych na poczet wybudowanych urządzeń infrastruktury technicznej nastąpiło wskutek realizacji przez inwestora prywatnego roszczenia o przejęcie wybudowanego przez niego urządzenia infrastruktury technicznej. Poprzestanie bowiem jedynie na językowym rozumieniu przepisu art. 143 ust. 1 i obejmowanie zakresem zastosowania tej normy wyłącznie sytuacji, w których gmina faktycznie "wybuduje" urządzenia infrastruktury technicznej, a tym samym pozbawianie gminy prawa do ustalania opłaty adiacenckiej w sytuacjach odwrotnych, jest niewystarczające i sprzeciwiałoby się wynikom wykładni systemowej i celowościowej tego przepisu. Przepis art. 143 ust. 1 i nast. Należy interpretować w powiązaniu z pozostałymi przepisami obowiązującymi w systemie prawa, tj. art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy o samorządzie gminnym, art. 31 ust. 1 i ust. 2 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków oraz art. 49 § 2 kodeksu cywilnego. Dopiero wszystkie te regulacje interpretowane łącznie współkształtują treść art. 143 ust. 1 prowadząc do wniosku, że racjonalny ustawodawca przewidując możliwość przejęcia przez gminę już wybudowanych przez osoby prywatne urządzeń infrastruktury technicznej, w tym służących do doprowadzania lub odprowadzania płynów, nie mógł poza zakresem zastosowania art. 143 i nast. pozostawić stanów faktycznych, które nie odpowiadają słownikowemu rozumieniu terminu "wybudowanie" urządzeń infrastruktury, ale z którymi wiąże się sfinansowanie wybudowania tych urządzeń.

Jednocześnie, Sąd uznał, że w sytuacji, gdy stworzenie warunków do podłączenia nieruchomości do sieci, w rozumieniu art. 145 ust. 1 w zw. z art. 148b ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami, nastąpiło wcześniej niż zaangażowanie środków publicznych, dopiero udział tych środków w budowie urządzeń infrastruktury, zaktualizował uprawnienie gminy do ustalenia opłaty adiacenckiej a więc stworzenie tych warunków następuje wraz z powstaniem zobowiązania gminy do zapłaty wynagrodzenia za przejętą na własność sieć wodociągową, co ma miejsce w dacie uprawomocnienia się wyroku Sądu, nakazującego gminie złożenie oświadczenia woli o nabyciu na własność sieci wodociągowej z przyłączami od inwestora, za zapłatą wynagrodzenia.

2. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1330 ze zm.)

II SAB/Gd 87/18

Sąd kontrolował bezczynność Spółki Akcyjnej, realizującej zadania publiczne, w której Skarb Państwa ma udział przekraczający 40% akcji, w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej.

Rozpoznając sprawę Sąd wskazał, że spółka wykonująca zadania publiczne w zakresie wytwarzania i przetwarzania produktów rafinerii naftowej oraz w zakresie m.in. wytwarzania, przesyłania i dystrybucji energii elektrycznej, wytwarzania paliw gazowych i ich dystrybucji w systemie sieciowym, produkcji i dystrybucji ciepła, w której Skarb Państwa ma udział przekraczający 40% akcji jest podmiotem zobowiązanym do udostępnienia informacji publicznej, stosownie do treści art. 4 ust. 1 pkt 5 ustawy

o dostępie do informacji publicznej. Jednocześnie, Sąd wskazał, że sposób wyłaniania najlepszego kandydata na członka zarządu takiej spółki, zmierzający w istocie do powierzenia takiej osobie funkcji publicznych, tworzy sferę faktów publicznych. Dlatego też zgłaszając swoją aplikację na wolne stanowisko publiczne kandydat musi liczyć się z tym, że jego imię i nazwisko, informacje związane z wymaganiami określonymi dla danego stanowiska, nie tylko stanowią informację publiczną, lecz nie będą w procedurze naboru korzystać z ochrony prawa do prywatności. Sąd wskazał także, że wysokość łącznego miesięcznego wynagrodzenia wyłonionego w konkursie członka zarządu takiej spółki wraz z dodatkami również jest informacją publiczną.

Sąd stanął przy tym na stanowisku, że przepis art. 11 ustawy o zasadach kształtowania wynagrodzeń osób kierujących niektórymi spółkami, nakładający obowiązek publikacji w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej podmiotu uprawnionego do wykonywania praw udziałowych m.in. uchwały o sprawie zasad kształtowania wynagrodzeń członków organu zarządzającego, nie ogranicza prawa dostępu do informacji o wynagrodzeniu osób sprawujących funkcje organów zarządczych w spółkach dysponujących majątkiem publicznym.

II SAB/Gd 64/18

Sąd podzielił stanowisko wyrażone w orzecznictwie sądownoadministracyjnym, zgodnie z którym posiedzenia organu kolegialnego władzy publicznej, które zostały utrwalone za pomocą sprzętu audio i zapisane na jakimkolwiek nośniku, dotyczą sfery faktów i stanowią informację publiczną. Sąd wskazał przy tym, że żądanie udostępnienia takiej informacji w nieprzewidzianej przez ustawę formie obliuguje organ do wdrożenia procedury przewidzianej w art. 14 ust. 1 i 2 bądź w art. 15 ust. 1 i 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej a nie do bezczynności w rozpoznaniu wniosku.

II SAB/Gd 78/18

Sąd stanął na stanowisku, że protokoły z posiedzeń zarówno zgromadzenia ogólnego sędziów okręgu, jak i zebrań sędziów tego sądu, dokumentujące podejmowane przez te organy działania z zakresu przypisanych im w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych kompetencji zawierają treści stanowiące informację publiczną. Jeśli protokoły te zawierają treści odzwierciedlające aktywność organów samorządu sędziowskiego skierowaną na wypełnienia przypisanych im ustawą zadań publicznych to winny podlegać udostępnieniu jako informacja publiczna w ramach uprawnienia określonego w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej.

3. Ustawa z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1161)

II SA/Gd 713/17

Sąd kontrolował wydaną na podstawie art. 20 i art. 22 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych decyzję określającą skarżącej Spółce kierunki rekultywacji gruntów zdewastowanych wskutek prowadzonej przez nią działalności wydobywczej oraz związane z tym obowiązki.

Rozpoznając tę sprawę Sąd wskazał, że obranie określonego kierunku rekultywacji powinno być wynikiem rozważenia po pierwsze wszystkich okoliczności

sprawy, po drugie wyważenia interesów stron postępowania. Proces ten powinien być dodatkowo zorientowany na realizację celów ustawy tj. na doprowadzenie do rekultywacji gruntów zdewastowanych przez przywrócenie im wartości użytkowanych lub przyrodniczych. Opinie uzyskane w trybie art. 22 ust. 2 tej ustawy są zaś wyrazem stanowiska organów, wyrażonego w ramach posiadanych kompetencji względem planowanego kierunku rekultywacji i stanowią jeden z wielu elementów, które powinny być wzięte pod uwagę w toku ustalania kierunków rekultywacji. Ponadto, jak wskazał Sąd, wprawdzie ustawa o ochronie gruntów rolnych i leśnych nie ustanawia wymogu uwzględnienia przy określaniu kierunku rekultywacji przeznaczenia danego terenu w planie zagospodarowania przestrzennego, niemniej jednak okoliczność ta również powinna być brana pod uwagę. Określenie kierunku rekultywacji niezgodnie z przeznaczeniem gruntu w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego pozbawiałoby bowiem właściciela możliwości korzystania z nieruchomości zgodnie z prawem.

4. Ustawa z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (t.j. Dz.U. z 1998 r., Nr 133, poz. 872)

II SA/Gd 779/17

Sąd kontrolując legalność decyzji o odmowie ustalenia odszkodowania za nieruchomość przejętą pod drogę publiczną uznał, że art. 73 ust. 4 ustawy Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną wskazujący, że odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1 i 2 będzie ustalone i wypłacane według zasad i trybu określonych w przepisach o odszkodowaniach za wyłączone nieruchomości na wniosek właściciela nieruchomości złożony w okresie od dnia 1 stycznia 2001 r. do dnia 31 grudnia 2005 r. a po upływie tego okresu roszczenie wygasa, jest zgodny z art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r.

5. Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1945)

II SA/Gd 223/18

Sąd kontrolował legalność uchwały w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i stwierdził, że dokonane w treści uchwały ustalenia co do ilości lokali mieszkalnych i usługowych w zabudowie jednorodzinnej stanowi naruszenie przepisów odnoszących się do treści planu miejscowego, co w myśl art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym warunkuje stwierdzenie nieważności uchwały w tym zakresie. Sąd wyjaśnił, że nie jest dopuszczalne, aby z ogólnej właściwości organów gminy w zakresie władztwa planistycznego wywodzić uprawnienie organu uchwałodawczego prowadzące – poprzez ustanowienie postanowień planu miejscowego – do ograniczeń w wykonywaniu własności nieruchomości objętych planem poprzez ograniczenie liczby lokali mieszkalnych w odniesieniu do zabudowy jednorodzinnej. Organ gminy jest związany granicami przedmiotowymi zakresu planu miejscowego, wyznaczonymi przez ustawę, co oznacza, że samodzielnie może określać treść regulacji objętej planem w zakresie określonym

w art. 15 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W świetle analizy przepisów odnoszących się do treści miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego uzasadnione jest twierdzenie, że kształtowanie intensywności zabudowy może odbywać się poprzez określenie zasad kształtowania formy budynku, proporcji i kształtu bryły budynku, odległości między budynkami, wysokość górnej krawędzi elewacji frontowej, reglamentowanie ilości kondygnacji, określenie poziomu posadowienia parteru, wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalną liczbę miejsc do parkowania oraz linie zabudowy. Poprzez określenie funkcji organ gminy może decydować o przeznaczeniu obiektów budowlanych na funkcje mieszkalne, usługowe, produkcyjne czy inne. Na pewno nie wynika z przepisów, aby rada gminy miała kompetencje do określania liczby lokali mieszkalnych czy lokali usługowych, jeśli dopuszcza zabudowę mieszkalno-usługową. Rada może oczywiście decydować o intensywności zabudowy, ale nie poprzez ograniczanie liczby lokali w budynkach mieszkalnych jednorodzinnych, skoro definicja budynku mieszkalnego jednorodzinnego jest jednoznaczna i ma rangę ustawową, gdyż znajduje się w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane.

II SA/Gd 328/18

Sąd kontrolował rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody, mocą którego stwierdzono nieważność uchwały Rady Miasta w sprawie ustalenia zasad i warunków sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabarytów, standardów jakościowych oraz rodzajów materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane.

Kontrolując powyższe rozstrzygnięcie nadzorcze Sąd wskazał, że celem nowelizacji ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przez dodanie przepisu art. 37a i art. 37b było wprowadzenie do porządku prawnego takich rozwiązań, które powstrzymają degradację krajobrazu oraz zapewnią jego zachowanie, w szczególności poprzez wprowadzenie możliwości reglamentacji działalności polegającej na instalowaniu tablic i urządzeń reklamowych. Przy czym jednym z rozwiązań służących ochronie krajobrazu miejskiego jest wprowadzenie prawnej możliwości - co należy podkreślić - a nie obowiązku, podjęcia przez radę gminy uchwały ustalającej zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń. Sąd podkreślił przy tym, że przepis art. 37a określa w sposób kompletny i wyraźny zakres przedmiotowy uchwały, o której mowa w ust. 1 tego przepisu, czyli tzw. uchwały krajobrazowej i z uwagi na fakt, iż uchwała ta jest aktem prawa miejscowego rada gminy obowiązana jest ściśle przestrzegać zakresu udzielonego jej upoważnienia ustawowego. Sąd podkreślił, że celem uchwały krajobrazowej jest ochrona krajobrazu rozumianego jako postrzegana przez ludzi przestrzeń, zawierająca elementy przyrodnicze lub wytwory cywilizacji, ukształtowaną w wyniku działania czynników naturalnych lub działalności człowieka.

Uchylając kontrolowane rozstrzygnięcie nadzorcze Sąd wskazał, że przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie zawierają przeciwwskazań do zawarcia w uchwale krajobrazowej stosownych regulacji odnoszących się wprost do sytuacji, jaka powstaje w wyniku prowadzenia kampanii wyborczej. Sąd uznał także, że uregulowanie przez uchwałodawcę dla poszczególnych terenów zakazu sytuowania

określonych reklam w odległości mniejszej niż 50 m od skrzyżowań, przejazdów kolejowych, mostów wiaduktów, estakad oraz tuneli oraz dopuszczając ich usytuowanie w odległości do 14 m od krawędzi jezdni nie narusza przepisów ustawowych. Sąd ocenił także, że art. 37a pozwala w uchwale krajobrazowej na określenie zasad i warunków utrzymywania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń pod względem estetycznym.

6. Ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1945)

II SA/Gd 441/18

Sąd kontrolując legalność decyzji o odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia stwierdził, że budowa sześciu budynków inwentarskich do chowu brojlera kurzego o maksymalnej obsadzie we wszystkich obiektach na farmie do 334 524 sztuk, 12 silosów paszowych, montaż podziemnego zbiornika na gaz, podziemnego zbiornika na ścieki bytowe, budynku magazynowego oraz budynku mieszkalno – biurowego wskazuje, że planowana inwestycja ma służyć realizacji funkcji produkcyjnej i nie stanowi ona zabudowy zagrodowej.

7. Ustawa z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (t.j. Dz.U. z 2016r., poz. 1688,)

II SA/Gd 428/18

Sąd kontrolował zarządzenie pokontrolne wydane na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska, mocą którego zarządzono: 1. opracować program wraz z harmonogramem jego realizacji kompleksowych działań o charakterze organizacyjnym i technicznym, które zostaną podjęte przez Spółkę celem niedopuszczania do powtórzenia się w przyszłości sytuacji awaryjnego zrzutu ścieków nieoczyszczonych z przepompowni do środowiska; 2. wystąpić o udzielenie pozwolenia wodnoprawnego na awaryjny zrzut ścieków. Jako podstawę prawną nałożenia obowiązku określonego w punkcie 1 wskazano art. 6 w związku z art. 140 ust. 1 ustawy z 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska zaś obowiązku określonego w punkcie 2 - art. 389 i art. 403 ustawy z 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne.

Rozpoznając sprawę Sąd wskazał, że wprowadzenie znacznych ilości nieoczyszczonych ścieków do środowiska na skutek awarii pomp powinno podlegać ocenie organu z punktu widzenia zasadności zastosowania sankcji administracyjnych przewidzianych przepisami prawa, tj. opłat podwyższonych powiązanych z analizą, czy wprowadzenie nieoczyszczonych ścieków do środowiska w ilościach niewątpliwie nieprzewidzianych w posiadanym pozwoleniu wodnoprawnym jest przekroczeniem jego warunków czy też sytuacją kwalifikowaną jako w ogóle nie objęta takim pozwoleniem, czy też korzystanie to w konkretnych okolicznościach niniejszej sprawy mieściło się w ramach dopuszczonych prawem.

Sąd wskazał także, że art. 6 ust. 1 w zw. z art. 140 ustawy Prawo ochrony środowiska nie dają podstawy prawnej do nałożenia na podmiot korzystający ze środowiska obowiązku sporządzenia programu wraz z harmonogramem w zakresie kompleksowych działań o charakterze organizacyjnym i technicznym w celu niedopuszczenia do powtórzenia się sytuacji awaryjnego zrzutu ścieków. Sąd ocenił również, że nałożenie w punkcie 2 zarządzenia obowiązku wystąpienia do właściwego organu z wnioskiem o udzielenie pozwolenia wodnoprawnego na awaryjny zrzut ścieków nie znajduje oparcia w przepisie art. 389 i 403 ustawy – Prawo wodne.

Sąd wskazał, że korzystanie z uprawnień w sposób sprzeczny z prawem wiąże się z odpowiedzialnością prawną, która – w odniesieniu do korzystania z wód bez pozwolenia lub z jego przekroczeniem – uregulowana jest w przepisach dotyczących instrumentów ekonomicznych w gospodarowaniu wodami, przewidującymi odpowiedzialność administracyjną w formie opłaty podwyższonej – art. 280 pkt 1 lit. b) – w przypadku braku pozwolenia oraz korzystania z wód z przekroczeniem jego warunków - art. 280 pkt 2 lit. b) oraz odpowiedzialność karną - w 473 ustawy – Prawo wodne i nast. Podmiot korzystający ze środowiska zatem może korzystać z wód z pominięciem wymaganych w tym zakresie aktów zgód stosownych organów władzy, choć będzie się to wiązać z odpowiedzialnością prawną w sytuacji, gdy korzystanie to narusza przepisy prawa.

8. Ustawa z dnia 20 marca 2015 r. o działaczach opozycji antykomunistycznej oraz osobach represjonowanych z powodów politycznych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 690)

II SA/Gd 265/18

Sąd poddał kontroli decyzję Szefa Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych o odmowie potwierdzenia skarżącemu statusu działacza opozycji antykomunistycznej lub osoby represjonowanej z powodów politycznych.

Rozpoznając sprawę Sąd wskazał, że jeśli organ, w ramach swoich kompetencji, podjął czynności w celu zgromadzenia materiału dowodowego, jak również zbadał dowody przedłożone przez stronę, a przeprowadzona ocena doprowadziła do wniosku, że w sprawie nie zostały spełnione przesłanki do potwierdzenia wnioskowanego statusu - nie sposób zarzucać, że organ uchybił przepisom ustawy, albowiem nie wystąpił, w trybie jej art. 5 ust. 6, do wojewódzkiej rady konsultacyjnej do spraw działaczy opozycji antykomunistycznej oraz osób represjonowanych z powodów politycznych o zaopiniowanie wniosku o potwierdzenie statusu działacza opozycji antykomunistycznej lub osoby represjonowanej z powodów politycznych. Z treści tego przepisu wynika bowiem, że wystąpienie takie jest fakultatywne. Oznacza to, że w gestii organu leży decyzja o skorzystaniu z instrumentu przewidzianego w art. 5 ust. 6 ustawy, którą może on podjąć kierując się wynikami dotychczas prowadzonego postępowania dowodowego. Organ prowadzący postępowanie winien ocenić, czy w świetle okoliczności danej sprawy, uzyskanie opinii rady jest niezbędne oraz, czy skorzystanie z tej możliwości nie stoi w sprzeczności z zasadą szybkości prowadzenia postępowania administracyjnego określonej w art. 12 k.p.a.

9. Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1289 ze zm.)

II SA/Gd 532/18

Sąd badał legalność regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy w zakresie ustalenia w nim minimalnej ilości pojemników w odniesieniu do kryterium powierzchni nieruchomości niezamieszkałej i w konsekwencji uzależnienie stawki opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi również od tego kryterium.

Ostatecznie Sąd doszedł do przekonania, że zapis regulaminu uzależniający wysokość opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi od liczby pojemników z odpadami powstałymi na danej nieruchomości, stawki opłaty oraz od powierzchni tej nieruchomości, a nie - jak wynika z ustawy - od zadeklarowanej liczby pojemników oraz stawki opłaty za pojemnik o danej pojemności, pozostaje w sprzeczności z postanowieniem art. 6j ust. 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, który uregulował jednoznacznie, jakie parametry normatywne stanowią składowe opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w przypadku nieruchomości, na których nie zamieszkują mieszkańcy, a powstają odpady komunalne. Są to: liczba pojemników i stawka opłaty. Wprowadzenie przez gminę uregulowania ustalającego stawkę opłaty uzależnioną również od powierzchni nieruchomości stanowi w istocie wprowadzenie kolejnego parametru, które należy uznać - z przyczyn wskazanych powyżej - za przekroczenie upoważnienia ustawowego do kreowania aktu prawa miejscowego.

10. Ustawa dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 2268 ze zm.)

II SA/Gd 294/18

Sąd kontrolował legalność decyzji nakładającej na Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad opłatę stałą za odprowadzanie do wód – wód opadowych i roztopowych ujętych w otwarte i zamknięte systemy kanalizacji deszczowej służące do odprowadzania odpadów atmosferycznych albo systemy kanalizacji biorczej w granicach administracyjnych miast, której podstawę prawną stanowił przepis art. 271 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne.

Dokonując oceny tej decyzji Sąd wskazał, że organy uprawnione do ustalenia opłaty za odprowadzanie wód opadowych lub roztopowych nie mogą abstrahować od okoliczności faktycznych sprawy i poprzestawać wyłącznie na fakcie uzyskania przez podmiot ostatecznego pozwolenia wodnoprawnego na odprowadzanie wód opadowych i roztopowych, albowiem rzeczywista możliwość korzystania z takiej usługi obecnie, zgodnie z Prawem wodnym, aktualizuje się dopiero wówczas, gdy istnieją urządzenia wodne, tzn. otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej, które mogą posłużyć do przechwytywania i odprowadzania opadów atmosferycznych do wód. W braku tego rodzaju urządzeń wodnych, ujmujących uprzednio wody opadowe lub roztopowe zanim zostaną odprowadzone dalej do wód, nie ma możliwości realizowania usługi odprowadzania wód określonej w art. 35 ust. 3 pkt 7 Prawa wodnego. W takiej sytuacji nie można również mówić o ziszczeniu się hipotezy art. 268 ust. 1 pkt 3 Prawa wodnego obligującego podmiot do uiszczenia naliczonej przez organ opłaty.

Sąd zauważył również, że z powyższego przepisu wynika, że obowiązek ponoszenia opłat nie powstaje w przypadku odprowadzania wód opadowych lub roztopowych do ziemi. Dlatego też istnienie urządzeń wodnych składających się na otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej jest niezbędne dla możliwości ustalenia opłaty za usługę odprowadzania wód opadowych lub roztopowych do wód. Musi to się zatem odbywać nie powierzchniowo, ale przy pomocy urządzeń kanalizacyjnych, co czyni z ich istnienia warunek niezbędny dla ustalenia opłaty. O ile pozwolenie wodnoprawne jest źródłem danych niezbędnych do ustalenia wysokości opłaty stałej, o tyle samo jego istnienie nie jest warunkiem wystarczającym do określenia tej opłaty.

11. Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1202 ze zm.)

II SA/Gd 561/17

Kontrolując decyzję odmawiającą zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielania pozwolenia na budowę Sąd wskazał, że gdy na terenie objętym analizą pod kątem zabudowy śródmiejskiej nie obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, organ zobowiązany jest do rozważenia wszystkich okoliczności stanu faktycznego, które determinują taki charakter terenu. Wystarczającym jest w takiej sytuacji, aby śródmiejski charakter zabudowy wynikał ze stanu faktycznego. Odwoływanie się do postanowień obowiązującego Studium może mieć jedynie walor pomocniczy, ale na pewno nie przesądzający, gdyż w sytuacji braku planu o charakterze zabudowy, zgodnie z brzmieniem § 3 pkt 1 rozporządzenia, przesądza faktyczne zagospodarowanie terenu. Jest to o tyle istotne, że definicja zabudowy śródmiejskiej ma zastosowanie również do terenów jeszcze niezabudowanych i nieobjętych planem miejscowym, ale znajdujących się w funkcjonalnym śródmieściu.

WYDZIAŁ III

1. Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 2220 ze zm.)

III SA/Gd 1017/17

Sąd, uchylając decyzje obu instancji wskazał, że organ pierwszej instancji pominął w istocie treść art. 27 ust. 5 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych.

Zgodnie z art. 27 ust. 5 ustawy o świadczeniach rodzinnych w przypadku zbiegu uprawnień do świadczenia pielęgnacyjnego i zasiłku dla opiekuna, o którym mowa w ustawie z dnia 4 kwietnia 2014 r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów, przysługuje jedno z tych świadczeń wybrane przez osobę uprawnioną. Przepis ten wszedł w życie w dniu 1 stycznia 2016 r. Z uwagi na regulację art. 27 ust. 5 ww. ustawy organ pierwszej instancji powinien był poinformować skarżącą o konieczności złożenia wniosku dotyczącego rezygnacji z pobieranego świadczenia – zasiłku dla opiekuna - przed rozpatrzeniem wniosku o przyznanie świadczenia

pielęgnacyjnego. Organ pierwszej instancji z tego obowiązku się nie wywiązał, czym uniemożliwił skarżącej dokonanie wyboru korzystniejszego świadczenia.

2. Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 2101 ze zm.)

III SA/Gd 1044/17

Oddalając skargę w przedmiocie zmiany danych zawartych w ewidencji gruntów i budynków w zakresie powierzchni użytkowej lokalu mieszkalnego Sąd wyjaśnił, że za pomocą ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne nie można kwestionować lub ustalać stanu faktycznego i prawnego, ani też podważać tytułów dokonanych w ewidencji wpisów. Organy prowadzące ewidencję nie są uprawnione do rozstrzygania stanu prawnego nieruchomości. Jakiegokolwiek uzasadnione wątpliwości dotyczące stanu prawnego nieruchomości nie pozwalają na prowadzenie postępowania w trybie administracyjnym służącym aktualizacji zapisów widniejących w ewidencji. W takiej sytuacji konieczne jest wszczęcie odpowiedniego postępowania przed sądem powszechnym, który będzie władny rozstrzygać spory na tle stanu prawnego nieruchomości. Postępowanie ewidencyjne nie służy kreowaniu stanu prawnego i organy ewidencyjne nie mogą we własnym zakresie rozstrzygać kwestii praw do gruntu, czy też budynku lub lokalu. W postępowaniu dotyczącym wprowadzenia zmian do ewidencji gruntów nie można dochodzić swych praw właścicielskich czy uprawnień do władania daną nieruchomością.

3. Ustawa z dnia 1 kwietnia 2016 r. o zakazie propagowania komunizmu lub innego ustroju totalitarnego przez nazwy jednostek organizacyjnych, jednostek pomocniczych gminy, budowli, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej oraz pomniki (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1103)

III SA/Gd 121/18

Uchylając zaskarżone zarządzenie zastępcze Sąd wskazał, że regulacje ustawy z dnia 1 kwietnia 2016 r. o zakazie propagowania komunizmu lub innego ustroju totalitarnego przez nazwy jednostek organizacyjnych, jednostek pomocniczych gminy, budowli, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej oraz pomniki mają niewątpliwie charakter wyjątkowy, ograniczający ustawowe, wyłączne uprawnienie samorządu gminnego do nadawania i zmian nazw ulic. Uprawnienie to jest szczególnie ważne, należące do zadań gminy związanych z zarządzaniem szeroko rozumianą przestrzenią w obrębie terytorium gminy. Nazewnictwo ulic i placów wiąże się bezpośrednio z tożsamością wspólnoty gminnej, która ma prawo poprzez swe demokratycznie wybrane organy swobodnie dokonywać wyboru ich nazw i patronów zgodnie z oczekiwaniami członków tej wspólnoty. Granice tej swobody wyznacza jednak prawo, a działanie w celu propagowania ustrojów totalitarnych wykracza poza te granice.

Przepisy ustawy będącej podstawą dla takiej ingerencji muszą być interpretowane ściśle, przy uwzględnieniu jasno określonego celu ustawy, którym jest wyeliminowanie zjawiska „propagowania komunizmu”. Ściśle należy zatem interpretować pojęcie „symbolu”, mające zasadnicze znaczenie dla stosowania ustawy. Chodzi przy tym o taki symbol, którego użycie prowadziłoby do propagowania komunizmu lub innego ustroju

totalitarnego. Aby dany przedmiot, osobę lub grupę osób uznać za symbolizujące określony system polityczny musi zostać niewątpliwie wykazane, że ich symboliczny charakter znajduje odzwierciedlenie w odbiorze społecznym w ten sposób, że jednoznacznie kojarzą się społeczeństwu z tym systemem. Tylko wtedy, gdy symbol jest czytelny i rozpoznawalny można przyjąć, że stanowi on „znak” danej idei, czy systemu.

Dopóki nazwisko danej osoby lub nazwa grupy osób nie stanowi powszechnie rozpoznawalnego przez członków wspólnoty gminnej „znaku”, „uosobienia” idei lub praktyki komunizmu lub innego ustroju totalitarnego, dopóty nie może być mowy o tym, by uznać za uzasadnioną ingerencję organu nadzoru w sferę chronionej konstytucyjnie samodzielności gminy na podstawie przepisów ustawy o zakazie propagowania komunizmu.

4. Ustawa z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowaniu dzieci (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 2134 ze zm.)

III SA/Gd 914/17

Sąd uchylając decyzje obu instancji i umarzając postępowanie administracyjne w przedmiocie ustalenia i zwrotu nienależnie pobranego świadczenia wychowawczego wskazał, że zgodnie z art. 5 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci świadczenie wychowawcze przysługuje matce, ojcu, opiekunowi faktycznemu dziecka albo opiekunowi prawnemu pierwszego dziecka w rodzinie do ukończenia przez to dziecko 18 roku życia, jeżeli dochód rodziny w przeliczeniu na osobę nie przekracza kwoty 800,00 zł. W przypadku ustalania prawa do świadczenia wychowawczego na powyższy okres, rokiem kalendarzowym, z którego dochody stanowią podstawę ustalenia prawa do świadczenia wychowawczego, jest rok kalendarzowy poprzedzający okres zasiłkowy. Zgodnie z brzmieniem przepisu intertemporalnego zawartego w art. 48 ustawy, w przypadku ustalania prawa do świadczenia wychowawczego na powyższy okres, rokiem kalendarzowym, z którego dochody stanowią podstawę ustalenia prawa do świadczenia wychowawczego, jest rok kalendarzowy 2014.

Ustawodawca przewidział jednak odstępstwo od wskazanej zasady wprowadzając instytucję „uzyskania dochodu” i „utrąty dochodu”. Zasady ustalania dochodu w sytuacji „uzyskania dochodu” jak i „utrąty dochodu” określone zostały na gruncie ustawy o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci w jej art. 7 ust. 1, 2 i 3. Ponadto, zgodnie z art. 18 ust. 5 ustawy, w razie utraty dochodu prawo do świadczenia wychowawczego ustala się od pierwszego miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiła utrata dochodu, nie wcześniej jednak niż od miesiąca złożenia wniosku. W przypadku gdy uzyskanie dochodu powoduje utratę prawa do świadczenia wychowawczego, świadczenie nie przysługuje od miesiąca następującego po pierwszym miesiącu od miesiąca, w którym nastąpiło uzyskanie dochodu (art. 18 ust. 6 ustawy).

III SA/Gd 236/18

Sąd w sprawie w przedmiocie świadczenia wychowawczego wskazał, że z opieką naprzemienną mamy do czynienia także wtedy, gdy rodzice, przed wejściem w życie ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci, przy udziale

mediatora sądowego, ustalili taką opiekę w formie zaakceptowanego, nawet w formie dorozumianej, przez sąd porozumienia zawartego w toku postępowania rozwodowego.

Sąd stwierdził, że ani ustawa o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci, ani też żaden inny akt prawny – w tym Kodeks postępowania cywilnego czy Kodeks rodzinny i opiekuńczy - nie zawierają definicji pojęcia "opieki naprzemiennej", użytego przez ustawodawcę w art. 2 pkt 16 ustawy o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci. Pojęcie naprzemiennej opieki rozwiedzionych rodziców nad dzieckiem pojawiło się dopiero w tej ustawie, która weszła w życie w 2016 r.

Intencją ustawodawcy, który wymaga w art. 2 pkt 16 ustawy, by uznanie dziecka jednocześnie za członka rodzin obydwojga rodziców miało miejsce tylko w przypadku, gdy dziecko, zgodnie z orzeczeniem sądu, jest pod opieką naprzemienną obojga rodziców rozwiedzionych, było zapobiegnięcie obchodzeniu lub nadużywaniu prawa w celu uzyskania świadczenia wychowawczego na drugie dziecko w sytuacji, gdy w istocie wnioskodawca nie sprawuje w istotnym zakresie opieki nad swym pierwszym dzieckiem.

5. Ustawa z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 2070)

III SA/Gd 929/17

Uchylając rozstrzygnięcia obu organów i umarzając postępowanie w przedmiocie nakazu usunięcia naruszeń Sąd wskazał, że przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. Urz. UE L 2011.304.18 ze zm.) nie definiują pojęcia „wprowadzania w błąd”, użytego w treści art. 7 tego rozporządzenia. W orzecznictwie przyjmuje się, że w zakresie tego pojęcia należy odwołać się do ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (t.j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 2070; dalej jako u.p.n.p.r.).

Zgodnie z art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 u.p.n.p.r. praktykę rynkową uznaje się za działanie wprowadzające w błąd, jeżeli działanie to w jakikolwiek sposób powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął, a takim działaniem może w szczególności być rozpowszechnianie prawdziwych informacji w sposób mogący wprowadzać w błąd. Oceny tego, czy w danym przypadku zachodzi ryzyko wprowadzenia konsumenta w błąd dokonuje się kierując modelem „przeciętnego konsumenta”, tj. takiej osoby, która jest dostatecznie dobrze poinformowana oraz dostatecznie uważna i przezorna czyli wykazująca zaangażowanie (zainteresowanie) i odpowiedni stopień krytycyzmu wobec działań, których jest adresatem.

6. Ustawa z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 2332)

III SA/Gd 359/18

Sąd stwierdził nieważność decyzji w przedmiocie kary pieniężnej za naruszenie polegające na niezpełnieniu zgłoszenia o numer zezwolenia. W sprawie organem pierwszej instancji, który nałożył karę pieniężną był naczelnik urzędu celno-skarbowego właściwy dla miejsca kontroli przewozu towarów, stosownie do treści art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego przewozu towarów.

Sąd wyjaśnił, że odwołanie od decyzji naczelnika urzędu celno-skarbowego w sprawie nałożenia kary pieniężnej w trybie przepisów ustawy o systemie monitorowania drogowego przewozu towarów rozpatruje dyrektor izby administracji skarbowej właściwy dla kontrolowanego w dniu zakończenia postępowania podatkowego (w tej sprawie administracyjnego).

Ustawodawca w analizowanym przepisie ustanawia właściwość miejscową, wskazując dyrektora izby administracji skarbowej. Jeżeli ustawy podatkowe nie stanowią inaczej, właściwość miejscową organów podatkowych ustala się według miejsca zamieszkania albo adresu siedziby podatnika, płatnika, inkasenta lub podmiotu wymienionego w art. 133 § 2 (art.17 § 1 O.p.).

7. Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 994 ze zm.)

III SA/Gd 882/16

Sąd oddalił skargę w przedmiocie wygaśnięcia mandatu radnego z powodu zarządzania działalnością gospodarczą prowadzoną z wykorzystaniem mienia komunalnego gminy. Podstawę prawną dokonania oceny stanu sprawy stanowił art. 24 f ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tj. Dz.U. z 2016 r. poz. 446 ze zm.).

W ocenie Sądu orzekającego fakt, że skarżący zarządzał działalnością Fundacji, która prowadziła działalność gospodarczą z wykorzystaniem mienia komunalnego gminy, wyczerpywało znamiona art. 24f ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. Uzyskanie wynagrodzenia za usługi wykonywane na rzecz gminy (jednostki komunalnej) i wypłacone z budżetu gminy mieściło się w pojęciu prowadzenia działalności gospodarczej z wykorzystaniem mienia komunalnego gminy. Wykorzystanie mienia komunalnego jest wystarczającą przesłanką do wygaśnięcia mandatu radnego i nie ma znaczenia, czy przy wykorzystaniu tego mienia komunalnego radny odniósł korzyści, czy też nie. Przepis art. 24f ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym nie uzależnia bowiem wygaśnięcia mandatu radnego od osiągnięcia zysku z korzystania z mienia komunalnego, lecz rozstrzygający jest sam fakt korzystania z tego mienia.

8. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 2200 ze zm.)

III SA/Gd 656/18

Sąd oddalił skargę taksówkarzy na uchwałę Rady Miasta w sprawie ustalenia cen maksymalnych oraz określenia strefy cen (stawek taryfowych) obowiązujących przy przewozie osób taksówkami na terenie Gminy posiadających licencje na świadczenie usług przewozu osób taksówkami na terenie miasta, niezrzeszonymi w korporacjach taksówkowych.

Uchwała dotyczyła zagadnienia ustalenia maksymalnych cen za przewozy osób taksówkami oraz określenia strefy cen. Podstawą prawną podjętej uchwały, były przepisy art. 11b i 11c ustawy o transporcie drogowym.

W ocenie Sądu Rada Miasta działając na podstawie delegacji ustawowej i kierując się ważnym interesem publicznym, nie mogła w inny sposób, niż poprzez podjęcie zaskarżonej uchwały ustalić cen za przejazd taksówkami. Rada Miasta nie miała też ustawowego obowiązku dokonania, przed podjęciem uchwały, szczegółowej analizy ekonomicznej. Wystarczające było podjęcie uchwały w oparciu o konsultacje przeprowadzone ze środowiskiem taksówkarzy, na podstawie obserwacji rynku usług taxi na terenie miasta oraz analizy cen maksymalnych obowiązujących w innych dużych miastach.

9. Ustawa z dnia 5 lutego 2015 r. o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1312)

III SA/Gd 891/17

W sprawie w przedmiocie przyznania płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego spór dotyczył zasadności pomniejszenia przyznanej skarżącej płatności bezpośrednich za rok 2016. Pomniejszenie to nastąpiło wskutek ustalenia przez organy Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, że skarżąca nie posiada tytułu prawnego do - wchodzących w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa - działek. Skarżąca twierdziła, że posiada tytuł prawny do ww. działek w postaci umowy dzierżawy oraz że nieprzerwanie uprawia ww. działki oraz opłaca za nie czynsz dzierżawny oraz podatek rolny. Jednak z danych przekazanych przez Agencję Nieruchomości Rolnych ustalono, że skarżąca nie ma tytułu prawnego do użytkowania tych działek. Tytułu prawnego do spornych działek nie można było wywieść z przedłożonych przez skarżącą umowy dzierżawy oraz aneksu do tej umowy, z którego wynika, że został wydłużony okres dzierżawy na czas określony. Umowy zostały bowiem zawarte na czas oznaczony i skarżąca nie była w stanie wykazać, że ww. umowa dzierżawy została przedłużona na kolejne lata.

Wskazano, że niezbędną przesłanką przyznania pomocy finansowej do gruntów wchodzących w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa jest posiadanie tytułu prawnego do tychże gruntów.

Brak jest wyjaśnienia ustawowego, co to znaczy "tytuł prawny". Zdaniem Sądu skoro w art. 18 ust. 4 ustawy z dnia 5 lutego 2015r. o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego mowa jest o gruntach wchodzących w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa, należało tym samym sięgnąć do ustawy z dnia 19 października

1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz. U. z 2015 r. poz. 1014 z późn. zm.), która reguluje zasady gospodarowania mieniem Skarbu Państwa m.in. w odniesieniu do nieruchomości rolnych w rozumieniu Kodeksu cywilnego (art. 1 pkt 1 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 24 ust. 1 powołanej ustawy ANR gospodaruje Zasobem w drodze: 1) w pierwszej kolejności wydzierżawienia albo sprzedaży nieruchomości rolnych na powiększenie lub utworzenie gospodarstw rodzinnych, na zasadach określonych w rozdziałach 6 lub 8; 2) oddania mienia na czas oznaczony do odpłatnego korzystania osobom prawnym lub fizycznym na zasadach określonych w rozdziale 8. Zawarty w ww. rozdziale 8 art. 38 ust. 1 stanowi, że mienie wchodzące w skład Zasobu może być: 1) wydzierżawiane lub wynajmowane osobom fizycznym lub prawnym, na zasadach Kodeksu cywilnego albo 2) oddane do korzystania na zasadach określonych w niniejszym rozdziale lub w odrębnych przepisach.

Zatem zawsze musi być to stosunek obligacyjny. Z treści ww. przepisów wynika nadto, że w przypadku osób fizycznych to dzierżawa stanowi podstawową formę zagospodarowania nieruchomości rolnych wchodzących w skład Zasobu.

10. Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. Prawo oświatowe (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 996 ze zm.)

III SA/Gd 906/17

Uchwała w sprawie ustalenia sieci publicznych przedszkoli i oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych prowadzonych przez Gminę Miejską została podjęta na podstawie art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. Prawo oświatowe (Dz.U. 2017, poz. 59 ze zm.). Sąd stwierdził, że analiza tego przepisu prowadzi do wniosku, że uchwała ma charakter deklaratoryjny, zatem nie może ustalać sieci przedszkoli na przyszłość, tj. obejmować oddziałów nieistniejących w dacie jej podjęcia. Przepis ten nie daje radzie gminy upoważnienia do tworzenia nowych miejsc, w których będzie realizowane wychowanie przedszkolne.

Podejmując zaskarżoną uchwałę rada gminy, powołując się na przepisy rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola przewidujące możliwość tworzenia oddziałów zlokalizowanych w różnych miejscach, uzupełniła treść załącznika do poprzednio obowiązującej uchwały ustalającej sieć przedszkoli, poprzez wskazanie możliwości prowadzenia przez publiczne przedszkola oddziałów w innych budynkach.

Sąd stwierdził, że utworzenie oddziałów przedszkolnych w innych budynkach wymagało zastosowania art. 89 ust. 1 i następane w związku z art. 89 ust. 9 Prawa oświatowego.

11. Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 978 ze zm.)

III SA/GD 900/17

Sąd oddalając skargę w przedmiocie zatrzymania prawa jazdy wskazał, że intencją ustawodawcy, który wprowadził do systemu prawnego przepisy umożliwiające zatrzymanie prawa jazdy kierowcy przekraczającemu znacznie

dopuszczalną prędkość w terenie zabudowanym było podwyższenie poziomu bezpieczeństwa w ruchu drogowym w sytuacji zjawiska nagminnego łamania przepisów ograniczających tę prędkość.

W myśl art. 102 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami starosta wydaje decyzję administracyjną o zatrzymaniu prawa jazdy w przypadku, gdy kierujący pojazdem przekroczył dopuszczalną prędkość o więcej niż 50 km/h na obszarze zabudowanym. Z kolei według ust. 1c omawianego przepisu starosta wydaje decyzję, o której mowa w ust. 1 pkt 4 lub 5, na okres 3 miesięcy, nadając jej rygor natychmiastowej wykonalności oraz zobowiązując kierującego do zwrotu prawa jazdy, jeżeli dokument ten nie został zatrzymany w trybie art. 135 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1260).

Art. 135 ust. 1 pkt 1a p.r.d. stanowi, że policjant zatrzyma prawo jazdy za pokwitowaniem m. in. w przypadku ujawnienia czynu polegającego na kierowaniu pojazdem z prędkością przekraczającą dopuszczalną o więcej niż 50 km/h na obszarze zabudowanym.

W konsekwencji organ wydający decyzję o zatrzymaniu prawa jazdy nie prowadzi własnych ustaleń dotyczących faktu rażącego przekroczenia prędkości, jest to bowiem domena postępowania wykroczeniowego. Z woli ustawodawcy organ opiera swoje rozstrzygnięcie na przekazanej mu informacji, która ma charakter dokumentu urzędowego (art. 76 §1 k.p.a.), stanowiąc dowód tego, co zostało w nim urzędowo stwierdzone. Zatrzymanie prawa jazdy ma bowiem w tym przypadku charakter prewencyjny, mający służyć zapobieganiu dalszym naruszeniom we wskazanym okresie.

Oczywistą konsekwencją błędów popełnianych przez funkcjonariuszy publicznych przy wykonywaniu czynności prowadzących do zatrzymania prawa jazdy są natomiast roszczenia odszkodowawcze osób, które wskutek tych błędów poniosłyby szkodę. Roszczeń tych można dochodzić po wyczerpaniu trybu postępowania przewidzianego przepisami prawa (uniewinnienie w postępowaniu wykroczeniowym i wznowienie postępowania w sprawie dotyczącej zatrzymania prawa jazdy).

12. Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1260 ze zm.)

III SA/Gd 725/18

Sąd oddalił skargę Gminy, którą zaskarżono rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody stwierdzające nieważność zapisu uchwały w sprawie ustalenia wynagrodzenia wójta gminy. W ocenie Sądu nie można było przyjąć, że prawo do dodatku specjalnego, o którym mowa w art. 36 ust. 5 u.p.s. może być przyznane osobie pełniącej funkcje wójta (burmistrza, prezydenta miasta), starosty oraz marszałka województwa. Regulacje zawarte w art. 36 ust. 3 i ust. 5 u.p.s. nie odnoszą się do dwóch odrębnych składników wynagrodzenia, lecz do identycznego składnika wynagrodzenia, który ustawodawca dywersyfikuje w taki sposób, że wyróżnia kategorie podmiotów, którym ten składnik musi (art. 36 ust. 3 u.p.s.) bądź może być przyznany (art. 36 ust. 5 u.p.s.). W odniesieniu do podmiotów wskazanych w art. 36 ust. 3 u.p.s. ustawodawca uznaje przedmiotowy dodatek za element obligatoryjny wynagrodzenia.

Świadczenie, o którym mowa w art. 36 ust. 5 u.p.s., mające charakter fakultatywny, może być przewidziane jedynie za wykonanie dodatkowych zadań, poza stricte

bieżącymi zadaniami służbowymi lub z tytułu okresowego zwiększenia obowiązków służbowych. Jest to świadczenie o charakterze jednorazowym lub krótkookresowym, które może być ustalone dla wszystkich pracowników umownych, w tym zatrudnionych na stanowiskach urzędniczych, kierowniczych stanowiskach urzędniczych, pomocniczych i obsługi, a także doradców i asystentów. Z faktu użycia w przepisie art. 36 ust. 5 u.p.s. zwrotu „pracownikowi samorządowemu [...]” nie wynika w żaden sposób, że regulacja ta jest adresowana także do podmiotów wskazanych w art. 36 ust. 3 u.p.s. W ocenie Sądu, właśnie z uwagi na regulację zawartą w art. 36 ust. 3 u.p.s. świadczenie, o którym mowa w art. 36 ust. 5 u.p.s. nie może być przyznane podmiotom wskazanym w art. 36 ust. 3 u.p.s. Dodatek specjalny dla tych podmiotów jako świadczenie obligatoryjne ma bowiem swe źródło w art. 36 ust. 3 tej ustawy.

13. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 608/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej przez organy celne oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1383/2003 (Dz.U. UE. L. z 2013 r. Nr 181 s. 15-34)

III SA/Gd 517/18

W sprawie w przedmiocie zawieszenia zwolnienia towaru w postaci plastikowych atrap samochodowych, przedmiotem sporu było stosowanie znaków graficznych, co do których zachodziło podejrzenie naruszenia prawa własności intelektualnej.

Podstawą zawieszenia zwolnienia towaru był art. 17 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 608/2013.

Zdaniem Sądu używany w art. 2 pkt 7 w/w rozporządzenia łaciński zwrot "prima facie" tożsamy jest z polskim zwrotem "na pierwszy rzut oka". W sprawie nie można było przyjąć, by "na pierwszy rzut oka" produkty będące przedmiotem importu miały naruszać prawo ochronne do powyższego znaku towarowego.

Sam fakt, że importowane atrapy bezspornie przystosowane były do tego, by znak czterech obręczy został na nich umieszczony nie był wystarczający by uznać, że zachodziło podejrzenie naruszenia prawa własności intelektualnej. Nie podlega bowiem ochronie sam zewnętrzny obrys takiego znaku.

Organy celne nie są zwolnione od dokonania oceny importowanych towarów w świetle art. 17 ust. 1 w związku z art. 2 pkt 7 lit a), b) i c) tegoż rozporządzenia. Ochrona swobody handlu wymaga, by zawieszać zwolnienie towaru na podstawie art. 17 ust. 1 rozporządzenia jedynie w przypadkach kwalifikowanych, gdy już "prima facie", a zatem w sposób oczywisty i dostrzegalny dla każdego dany towar narusza prawa własności intelektualnej. Nie jest oczywiście rzeczą organów celnych ostateczne rozstrzygnięcie, czy w sprawie doszło do naruszenia praw własności intelektualnej, lecz rozważając, czy zachodzi "podejrzenie" ich naruszenia muszą brać pod uwagę potencjalne szkody, które zawieszenie zwolnienia towarów może spowodować dla importera.